

ת"פ 39158/12/12 - המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשם, חנוך גמליאלי

בית משפט השלום בראשון לציון

09 אפריל 2014

ת"פ 39158-12-12 מדינת ישראל נ' גמליאלי
מ"ת 39164-12-12

בפני כב' השופטת איטה נחמן
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
חנוך גמליאלי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד לב ארי

הנאשם נוכח

ב"כ הנאשם עו"ד אלון קריטי

הכרעת דין

1. מבוא:

א. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת מעשה מגונה בנסיבות אינוס, עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(4) בחוק העונשין התשל"ז-1977 - בריבוי מופעים.

ב. מעובדות כתב האישום עולה כי במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד הנאשם כנהג אמבולנס וחובש בכיר במד"א.

ו' (להלן: "המתלוננת") ובת זוגה כ' מתגוררות יחדיו בדירה בעיר ראשון-לציון.

ביום 11.12.12 עובר לשעה 4:57, חזרו המתלוננת ובת זוגה מבילוי, מספר דקות לאחר הגעתן לדירה מצאה כ' את המתלוננת שרועה לאחר שאיבדה את הכרתה וכל התקשרה למד"א והזעיקה אמבולנס בדחיפות.

עמוד 1

כעבור מספר דקות, הגיע לדירה צוות מד"א, המורכב מהנאשם ונהג אמבולנס נוסף (להלן: "הנהג"). הצוות בדק את המתלוננת והחליט על פינויה לבית החולים "אסף הרופא".

המתלוננת פונתה באמבולנס וכ' התלוותה למתלוננת לבית החולים והתיישבה במושב ליד הנהג, בעוד המתלוננת והנאשם שהו בחלקו האחורי של האמבולנס.

במהלך הנסיעה, עת המתלוננת הייתה במצב בו אינה מסוגלת להגיב למעשיו, הרים הנאשם את חולצתה של המתלוננת, מתח את חזייתה כלפי מטה, כך שחשף את שדיה ונגע בהם באמצעות ידיו. הנאשם חדל לרגע ממעשיו וכיסה את המתלוננת בחזרה, אך כעבור כמה רגעים חזר וחשף את שדיה ונגע בהם שוב.

בהמשך, הכניס הנאשם את ידו מתחת למכנסיה של המתלוננת ומישש את בטנה התחתונה במשך כמה שניות.

כאשר הגיע האמבולנס לבית החולים, הוכנסה המתלוננת לחדר המיון על גבי אלונקה.

הנאשם הורה לכ' לסור למשרד הקבלה על מנת לטפל ברישום המתלוננת בבית החולים, ולאחר שנותר לבדו עם המתלוננת, הכניס את האלונקה ועליה המתלוננת לתא במיון, סגר את הווילונות והעבירה למיטה.

בעוד המתלוננת שוכבת על המיטה כשהיא אינה מגיבה, הרים הנאשם את חולצתה וחזייתה כלפי מעלה, כך שחשף את שדיה, מישש ועיסה אותם באמצעות ידו. בנוסף, הכניס את ידו מתחת לתחתוניה של המתלוננת ועיסה את איבר מינה.

הנאשם חדל ממעשיו, כיסה את המתלוננת, הרים אחת מידיה לאוויר והניח לה ליפול.

לאחר בדיקה זו, פתח הנאשם את רוכסן מכנסיו, שפשף את איבר מינו באמצעות ידה של המתלוננת. הנאשם החזיר את ידה של המתלוננת למקומה, אך מספר שניות לאחר מכן חזר ושפשף את איבר מינו באמצעות ידה בשנית.

בעקבות מעשיו של הנאשם, נמלטה המתלוננת כל עוד נפשה בה מבלי לקבל טיפול רפואי.

ג. בישיבת הקראה מיום 8.4.13 כפר הנאשם בביצוע המיוחס לו בכתב האישום. טען כי הגיע לבית המתלוננת מספר דקות לאחר הקריאה במקוד מד"א מתוקף תפקידו. הוסיף כי, המתלוננת לא הייתה מחוסרת הכרה ויכלה להגיב. טען כי, לא הרים את חולצתה של המתלוננת, לא חשף את שדיה ולא נגע בהם.

הנאשם הוסיף כי הגעתם לחדר המיון, ביקש מבת זוגה של המתלוננת לפתוח תיק למתלוננת, הכניסה לתא ייעודי במיון וסגר את הווילון, כדברים שבשגרה ולשם שמירה על צנעת הפרט.

באשר למגע בין הנאשם למתלוננת בתוך התא בחדר המיון, הנאשם כפר וטען כי לא נחקר על חלק מהעובדות במשטרה.

בהתייחס להרמת ידה של המתלוננת, טען הנאשם כי מדובר בבדיקת הכרה שעליו לבצע טרם עזיבת החולה.

הנאשם הכחיש כי שפסף את איבר מינו באמצעות ידה של המתלוננת. הנאשם הוסיף וטען כי המתלוננת ובת זוגה שהו בבית-החולים ארוכות ואף כשחזר מנסיעה נוספת, ראה אותן שותות קפה בחוץ ושאלו אותו אם הוא מהצוות שפינה את המתלוננת למיון.

2. ראיות המאשימה:

א. עת/1, גב' ו'. (להלן: "המתלוננת"): העידה כי ביום אירוע האישום, יצאה עם חברתה ועוד זוג לסנוקר, שם שתו אלכוהול, היא שתתה 2-3 כוסות ונשארו עד השעה 3:00 בבוקר. המתלוננת חשה בחילות, הייתה רעבה וביקשה מחברתה להכין עבורה אוכל מאחר ולא אכלה כל היום. בעוד חברתה מכינה עבורה אוכל היא התיישבה בסלון, לאחר מכן, הלכה להוריד בגדים, נותרה עם תחתונים וגוזיה והתכוונה ללכת לישון. המתלוננת מסרה כי התעלפה ולא זכרה איך זה התרחש בדיוק.

המתלוננת הכחישה כי חוץ משתית אלכוהול באותו ערב, השתמשה בחומר משכר אחר ושללה שימוש בסמים בתוקף.

היא זכרה הרגישה כי לאחר שהתעלפה הכניסו לה צינור לבן לגרון, החלה לשמוע דיבורים, הלבישו אותה בקפוצ'ון ומכנס טרנינג, שמו אותה על אלונקה והורידו אותה במדרגות.

עוד מסרה המתלוננת כי היא הבינה שבדירה היו בת זוגה ועוד שניים, שמעה את הנאשם אשר עשה לה פעולות החייאה וכן את בת זוגה אך לא את הנהג. לאחר רענון זכרונה, אישרה את דבריה במשטרה שם מסרה "**שמעתי קולות של שני גברים**", ונימקה כי לא זכרה פרט זה בשל הלחץ וההתרגשות שלה מהמעמד בבית-המשפט.

המתלוננת זכרה גם כי הנאשם דיבר במכשיר קשר ואמר שאין צורך לשלוח עזרה ושהם לא יבואו (שככל הנראה כוונתה לנט"ן).

עוד זכרה המתלוננת כי בעת שהורידו אותה מהדירה במדרגות על האלונקה ש"הפרמדיק", (כשכוונה הנאשם), אמר "**היא גמורה**".

המתלוננת העידה כי באמבולנס היא שכבה כשרגליה קרובות לדלת, הנאשם איתה ובת זוגה

ליד הנהג - כפי מה שהאחרונה מסרה לה במועד מאוחר יותר.

בעת הנסיעה באמבולנס, העידה המתלוננת כי היא הרגישה שהנאשם ישב קרוב אליה על אף שלא ראתה אותו. במגע הראשון, היא סברה כי, מדובר בבדיקה בעוד שהנאשם מרים את הסווצ'ר שלבשה ומושך את הגוזיה כלפי מטה, כך שהחזה שלה נותר חשוף, והנאשם ממשש אותו. והדברים בוצעו על ידי הנאשם פעמיים בעודם באמבולנס.

המתלוננת העידה בבכי כי, היא לא יכלה להגיב לו על אף שהרגישה הכל. עוד העידה המתלוננת כי, הנאשם שם את ידו מתחת למכנסיה, על התחתונים, באזור השלפוחית והיא הדגימה מישוש שביצע, אך הדגישה כי לא החדיר את ידו אל תוך איבר המין שלה.

עוד מסרה המתלוננת כי "היה קור כלבים בחוץ", והם כיסו אותה. כשהגיעו למיון היא שמעה את הנאשם שואל איפה לשים אותה ונאמר לו תא 6, הדגישה כי היא בטוחה בפרט זה, חזרה וציינה כי היא שמעה והרגישה הכל. הנאשם סגר את הווילון אחרי שהעבירה למיטה, לאחר מכן, הוא הרים את הסווצ'ר ואת הגוזיה והתחיל לגעת בחזה שלה, הכניס את ידו מתחת לתחתוניה, וכלשונה לא עמוק בין הרגליים ודייקה "טיפ טיפה מעל השפתיים" של איבר מינה. היא הייתה בהלם דפיקות הלב שלה היו חזקות והתחילה להיות בלחץ, אך עדיין לא יכלה להגיב. הנאשם הרים את ידה, בדק אם היא מגיבה וידה נפלה. לאחר מכן, שמעה שהוא פותח את רוכסן מכנסיו, לקח את ידה והתחיל לשפשף את איבר מינו באמצעותה וחזר על זאת פעם נוספת.

המתלוננת תיארה כי היא הייתה בשוק, והדגישה שהיא בטוחה שמגע היה עם איבר מינו של הנאשם ולא עם רגלו או ידו, ואמרה: **"אני יודעת מה זה גבר, זה לא היה יד שלו או רגל שלו, אני יודעת מה זה איבר מין של גבר"**.

לאחר מכן, היא שמעה שבת זוגה והרופאים באים אז הוא פתח את הווילון ואמר **"הנה היא פה"** והלך.

המתלוננת נשאלה מה הייתה כוונתה כשאמרה **"לא יודעת מה רצה לבדוק שם"** עת הניח הנאשם את ידו על החזה שלה והשיבה כי, אין זו הפעם הראשונה שהיא נבדקת בבדיקה רפואית כך שלא יכלה לפרש את מעשיו של הנאשם כבדיקה לחזה או לשלפוחית, הגם שלא נעשו באמצעות מכשיר רפואי כלשהו. נשאלה אם היא יודעת מה זה סטטוסקופ, והשיבה כי אכן יודעת וגם שזה מרגיש **"קר, עגול וברזל"** ושללה שהרגישה דבר כזה.

המתלוננת המשיכה ותיארה כי לאחר שהנאשם הלך, חברתה באה, נגעה בה ביד ימין, היא פתחה את עיניה בבהלה, ישר קמה והתיישרה, התחילה לבכות וסיפרה לה מה קרה בנוכחות הרופאה, היא הייתה בסטרס והחלה לצעוק **"אתם לא מאמינים לי"**, אמרה לבת זוגה לקחת את הפרטים של הנאשם, להביא לה נעליים בעוד שהרופאה אמרה לה **"את סתם נראית שיכורה"**. ובשל כך, בחרה המתלוננת לצאת מהמיון ולא לקבל כל טיפול רפואי.

המתלוננת המשיכה ותיארה כי הייתה רעבה, מאחר ולא אכלה את מה שהכינה לה בת זוגה

בבית, והן הלכו לקפיטריה, כשהמתלוננת בוכה וצועקת, פגשו שם בחורה והמתלוננת סיפרה להן את אשר עשה הנאשם, הקב"ט הגיע, ניסה להרגיעה, המתלוננת שיתפה גם את הקב"ט במה שאירע ולטענתה הוא מסר לה שהיא "**לא נראית שיכורה**" וכי עליה ללכת לקבל טיפול או שתחתום על סירוב והיא אכן הלכה מיד וחתמה על סירוב משלא יכלה להישאר שם.

לאחר מכן, חיכתה בחוץ למונית עם בת זוגה, היא הייתה עייפה נורא ורק רצתה לישון ולהירגע ונסעו יחד במונית עם בחורה נוספת שרצתה לנסוע לראשון-לציון.

המתלוננת העידה כי הלכה למשטרה יום למחרת אחרי שסיימה סידורים ועבודה.

באשר לתחושותיה בעימות עם הנאשם היא תיארה כי, היה לה נורא קשה, לאור טענות הנאשם, לפיהן היא הייתה "**מסטולה ושקרנית**", וכל זאת ללא שהסתכל לה בעיניים, על אף בקשתה כי יעשה כן, אך הנאשם "**הסתכל על הרצפה**".

המתלוננת נשאלה, מדוע "**עלה הנושא של הכסף**" בעימות, והשיבה כי הנאשם טען כי המניע העומד מאחורי תלונתה הוא כסף, אך היא שללה זאת בתוקף.

המתלוננת אישרה כי אין זו הפעם הראשונה בה היא מגישה תלונה בגין פגיעה מינית שחוותה. בילדותה הייתה עדה למעשה מגונה שביצע פדופיל בגן ציבורי, ותלונתה הובילה לתפיסתו.

המתלוננת שללה שהייתה בינה לבין הנאשם כל היכרות לפני אירוע האישום וכן שללה שחשה בעברה אובדן שליטה בעקבות שתיית אלכוהול.

בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת מתי פתחה את עיניה בפעם הראשונה, והיא אישרה כי עיניה היו עצומות מאז התעלפה ועד שבת זוגה נכנסה לתא בחדר המיון.

משהתעוררה בבהלה, אמרה לבת זוגה תרשמי את הפרטים שלו (הכוונה של הנאשם) והיא הלכה ורשמה אותם.

המתלוננת העידה כי שמעה (עת היו בבית) רעשי מכשיר קשר ("**קשש קשש**"), ואת הנאשם מוסר באמצעותו "**אנחנו נסתדר**", על אף טענות הסנגור כי לא היה בידי הנאשם מכשיר קשר אלא טלפון סלולארי.

באמבולנס היא הרגישה שהנאשם ישב לצידה והסבירה כיצד ידעה שצבעו של צינור ההנשמה שהוכנס לגרונה הינו לבן, מאחר ושירתה בצבא בחיל רפואה, היינו יודעת איך הוא נראה.

עוד העידה המתלוננת כי הרגישה את ידיו של הנאשם כך ידעה והבינה שהוא ישב על הכיסא שלידה ולא על הספסל, מאחר ולגישתה אם היה יושב על הספסל היה צריך לפשוט ידיים על מנת להגיע אליה.

המתלוננת הוסיפה כי לפני שנסעה הביתה, פגשה את הנאשם, הסתכלה עליו ושאלה אותו אם הוא פינה אותה לבית החולים והנאשם השיב בחיוב ואמר: "**כן חמודה אני זה שהבאתי אותך וחיירך**".

המתלוננת נשאלה אם דיברה בבית, לאור דברי הנהג לפיהן הוא טען שהיא דיברה, והשיבה כי כלל לא דיברה, אך הגיבה עת הכניסו את הצינור לגרונה ועשתה קולות של חנק משחשה בכאב ושללה כי הגיבה למגע אחר, בדיבור.

המתלוננת הבהירה כיצד ידעה שהנאשם "**בחור דתי עם זקן**" כפר שמסרה במסורה, כי בת זוגה מסרה לה איך הוא נראה, משרשמה את פרטיו לבקשתה, וכן את התאריך והשעה, על סמך אלו פנתה אליו בשאלה הנ"ל לאחר שראתה אותו בבית החולים עת הגיע מנסיעה נוספת.

המתלוננת העידה כי הנאשם שפשף את איבר מינו עם "**גב ידה**", הסגור טען כי, אי אפשר להרגיש בגב כף היד עם איזה איבר בגוף נוצר מגע, אך היא הדגישה כי יודעת מה זה איבר מין וכי אכן המגע היה עם איבר מינו של הנאשם.

המתלוננת אישרה כי לבשה את הבגדים המופיעים בת/1, היינו סווצ'ר עם רוכסן ומכנס טרנינג. עוד אישרה כי הרוכסן היה סגור והיא שכבה על גבה באמבולנס. הסנגור גרס לכך שקשה להרים את הסווצ'ר והיה קל יותר לפתוח את הרוכסן.

עוד העידה המתלוננת כי שמעה את סגירת הווילונות לאחר שהוכנסה לתא בחדר המיון, כפי ששמעה גם את פתיחת רוכסן מכנסיו של הנאשם. המתלוננת לא ידעה אם הנאשם הוציא את איבר מינו או שהכניס את ידה למכנסיו וכך נוצר המגע בין ידה לאיבר מינו של הנאשם, אך הדגישה כי, היא הרגישה איבר מין בגב כף ידה.

המתלוננת תיארה כיצד התעוררה לאחר שבת זוגה נכנסה לתא ותפסה את ידה, מיד היא החלה לספר לה בבכי, בשפות הרוסית והעברית, את שאירע, וזה היה בנוכחות האחות. היא לא ידעה אם שתיהן נכנסו ביחד אך עת פתחה את עיניה ראתה את שתיהן. הסנגור טען בפני המתלוננת כי, לא נמסר על ידי האחות או על ידי בת זוגה כי היא בכתה, אך היא עמדה על טענתה זו והבהירה כי התחילה לספר את מה שקרה, התחילה להיות נסערת, באטרף, יצאו לה דמעות, הייתה בקריזה ולא הבינה מאיפה זה בא לה. המתלוננת הוסיפה כי, האחות אמרה לה "**את סתם נראית שיכורה**".

המתלוננת נשאלה אם נעלבה מהנאשם עת אמר ש"**היא גמורה**", אך שללה זאת.

המתלוננת העידה כי הנאשם לא נגע באיבר מינה (בפות) אלא מעל השפתיים והחל לעשות תנועות עיסוי.

לגישת המתלוננת, הנאשם החזיר את ידה, סגר את רוכסן המכנס תוך כדי שהוא שומע שבת זוגה והרופאה מדברות, פתח את הווילון ואמר "**הינה היא פה**" והלך.

הסנגור עימת אותה עם זאת שבת זוגה לא מסרה את שתיארה לעיל, אלא מסרה כי לאחר שפתחה את התיק בקבלה חיפשה את המתלוננת, ראתה וילון סגור, פתחה והיא הייתה שם לבד. אך המתלוננת המשיכה וטענה כי אכן שמעה את דברי הנאשם, כאמור לעיל.

המתלוננת נשאלה אם הייתה שיכורה או תחת השפעת סמים ושללה זאת. הסנגור הטיח בפניה האפשרות שזרקו לה סם הזיות או סם אונס עת הייתה בסנוקר, אך היא מסרה שאינה יודעת.

עוד העידה המתלוננת כי, לאחר שחזרה לחדר המיון על מנת לחתום על סירוב, הייתה רופאה שישבה ליד מחשב ואמרה "**נראה לכם הגיוני שבחור דתי יעשה דבר כזה**".

המתלוננת ציינה כי הייתה עייפה מאוד באותו ערב, לכן לא הלכה להגיש תלונה במשטרה, התעוררה יום למחרת בשעה 14:00, הלכה לסידורים אישיים ופיננסיים עם בת זוגה, חזרה בשעה 20:00 בערב ולא רצתה ללכת למשטרה בלילה, אז יום למחרת הלכה והגישה את התלונה.

המתלוננת מסרה כי הייתה בהלם שקרה לה דבר כזה, לא ידעה מה לעשות במצבים כאלה וחיפשה באינטרנט מידע אודות הטרדה מינית וכו'. ... איתרה מספרי טלפון של עורכי-דין, התקשרה להתייעץ בנושא ונמסר לה כי עליה ללכת למשטרה וכך עשתה.

ב. ע/2, גב' כ' - (להלן: "בת זוגה של המתלוננת"): העידה כי ביום אירוע האישום, יצאה יחד עם המתלוננת ועוד זוג חברות, לסנוקר. שם שהו שעתים-שלוש, שנו אלוהול (המתלוננת שתתה יין), סיימו לשחק והלכו הביתה.

העדה הוסיפה כי המתלוננת לא חשה בטוב, הלכה להקיא, יצאה מהשירותים, אמרה שהיא רעבה והלכה לסלון. העדה הכינה לה טוסט, ניגשה אליה, חשבה שהיא נרדמה, קראה לה ומשלא ענתה לה היא הבינה שהמתלוננת לא מגיבה, ניסתה להעיר אותה, אך ללא הועיל. המשיכה ותיארה כי, נכנסה ללחץ והזמינה אמבולנס שהגיע והחלו לעשות למתלוננת כל מיני פרוצדורות, נגעו לה חזק בכתף, הכניסו לה "**דבר ארוך לגרון**" אז החלה להשתעל, שמו אותה על מיטה מתקפל, והורידו אותה לאמבולנס. העדה מסרה כי, היא ישבה מקדימה, כך הוצע לה על ידי הנהג, והמתלוננת והנאשם היו בחלקו האחורי של האמבולנס.

העדה הצביעה על הנאשם באולם בית המשפט, כמי שישב ביום האירוע ליד המתלוננת באמבולנס.

העדה ציינה כי, תוך כדי נסיעת האמבולנס, היא הסתובבה והסתכלה לאחור לראות מה קורה עם המתלוננת ובאם היא התעוררה.

עוד העידה העדה, כי ראתה כל הזמן שהידיים של הנאשם היו באזור החזה של המתלוננת, ללא שהיה בידו דבר כגון סטטוסקופ. אותה עת, מאחר ואינה מבינה ברפואה, היא סברה כי הוא מבצע בדיקה ולא חשדה במעשיו.

לאחר שהגיעו לבית החולים, לא מצאו חניה, הנהג הורידם בכניסה לחדר המיון, הנאשם לקח את המתלוננת לתוך חדר המיון ומסר לעדה פתק על מנת שתלך ותפתח עבורה תיק בקבלה, עניין שארך מספר דקות (מ-4 - 6 דקות). העדה סיימה את הליך הרישום ונכנסה לחדר המיון, לא ראתה את המתלוננת, חיפשה ומצאה אותה בסוף, הווילון היה סגור, פתחה את הווילון ראתה אותה, נכנסה, נגעה בה וקראה לה בשמה. המתלוננת פתחה את עיניה, "**קפצה ישר מהמיטה התחילה לרעוד, לבכות...**", אמרה שאינה מעוניינת להישאר שם כי "**נגעו בה**" והיא "**הייתה בהיסטריה לא נורמלית**".

העדה הוסיפה כי, היא הלכה לאחות וביקשה את פרטי הנאשם, אך זו סירבה למסור לה, לאחר מכן ראתה אותו, לקחה את שמו המלא מהתג, וניגשה לאחות ומסרה לה כי ברצון לעזוב. בתגובה האחות התחילה לאיים שבמידה ויעזבו את בית החולים היא תזמין משטרה. עוד הוסיפה העדה כי, האחות מסרה לה ולמתלוננת כי המתלוננת "**שיכורה... מדמיינת את הכל**".

העדה ציינה כי לא יכלה לשכנע את המתלוננת להישאר ולקבל טיפול בשל מצבה שכלשונה היה "**חבל על הזמן, לא היה סיכוי שתשאר שם**".

העדה העידה כי המתלוננת שותה אלכוהול פעם ב', אף פעם לא ראתה אותה במצב של שכרות וזו הפעם הראשונה שהיא רואה את המתלוננת במצב בו הייתה ביום אירוע האישום.

העדה תיארה התייחסות מזלזלת, מצד הצוות הרפואי, למתלוננת, עת טענו שהיא שיכורה במקום להרגיעה ולסייע לה.

בחקירתה הנגדית נשאלה העדה אם המתלוננת דיברה בעת מתן הטיפול הרפואי בבית, שללה זאת וציינה כי מלבד שיעול בעקבות החדרת הצינור לגרונה היא לא הגיבה כלל.

העדה מסרה כי באמבולנס, ישב הנאשם על הכיסא, לא על הספסל והיה עם צדו הימני אליה. הבהירה כי על אף שראתה שידי של הנאשם באזור החזה של המתלוננת, באמבולנס, היא לא ראתה את החזה מאחר ולגישתה "**זה היה טיפה מורם**", אך היא ציינה כי, היא יכלה לראות מקו הצלעות של המתלוננת כלפי מטה עד רגליה.

העדה שללה שנמסר לה על ידי מישהו היכן המתלוננת, ועת מצאה אותה בתוך התא, עם וילון סגור והיא הייתה לבד, התעוררה וסיפרה בהיותה בלחץ, כי "**נגעו בה**" היא הרגישה את זה אך לא יכלה להגיב.

העדה הוסיפה כי, הנאשם הגיע לאחר מכן ומסר לה התחייבות. היא אשרה את שמסרה במשטרה כי "**לא רצתה לעשות שם סיפור**" והייתה עצבנית.

גם העדה ציינה כי יחד עם המתלוננת, הן חיכו למונית מחוץ לבית החולים, משלא היו מוניות, שתן קפה ואכלו בורקס, הן נסעו הביתה מאחר והמתלוננת רצתה להגיש תלונתה במשטרה, אך

היו עייפות מאוד, הלכו לישון התעוררו יום למחרת בשעה 14:00 ויצאו לסידורים אישיים. חזרו בשעה 20:00 ובחרו לא ללכת למשטרה, בשל השעה המאוחרת. יום למחרת, המתלוננת הלכה לעבודתה בחנות, ואחרי צהריים הגישה את תלונתה במשטרה.

ג. **עת/7 ד"ר ארז קרני (להלן: "הרופאה"):** העידה כי, ביום אירוע האישום עבדה כרופאה בחדר המיון בבית החולים אסף הרופא. תיארה את העבודה בחדר המיון, שכולל כ-40 מיטות. נשאלה אודות הווילונות סביב המיטות, והעידה כי **"...אם יש חולה תלוי איזה חולה הוא, לפעמים הוא סוגר לעצמו את הווילון. בדרך כלל הווילונות פתוחים"**.

עוד העידה העדה כי, לאחר שמגיע חולה (שלא במצב חיים ומוות) באמבולנס לחדר המיון, עובר בדיקות לחץ דם, דופק וחום, אצל אחות. אחר כך משכיבים אותו במיטה, אם מדובר בחולה "קל" מושיבים אותו בחוץ עד שמגיע רופא ולוקח בדיקת דם, ולאחר מכן, מחכים מספר שעות לרופא אחראי, המחליט בדבר אשפוזו.

באשר לתפקיד פרמדיק שמפנה חולה לחדר המיון, העידה כי, עליו להשכיב את החולה במיטה, במידה ואינו יכול לשכב לבד, ולבדרך כלל, ניגש לצוות הרפואי בחדר המיון, ומדווח על מצבו של החולה. העדה הוסיפה כי, למיטב ידיעתה, בשלב זה, הפרמדיק לא אמור לבצע בחולה שום בדיקה וגם לא הייתה סיבה שיסגור את הווילון מאחר ומדובר בחולה שלא הייתה ערומה, כך שלא היה צורך לשמור על צנעת הפרט.

באשר לקשר של העדה עם אירוע כתב האישום, היא העידה כי, היא ישבה עם התיקים וההחלטות, שמעה צעקות של בת זוגה של המתלוננת על הנאשם ומבקשת את פרטיו, מיד לאחר מכן ניגשה אליה המתלוננת וביקשה לחתום על סירוב שהייה במיון, מאחר וברצונה לגשת למשטרה. העדה תיארה כי המתלוננת הייתה **"נסערת וצועקת"**, היא שאלה אותה מה קרה והמתלוננת סיפרה כי **"הפרמדיק נגע בה, הטריד אותה ושהיא רוצה ללכת למשטרה והיא לא רוצה להישאר"**, לדברי העדה המתלוננת שללה כי היה מדובר במגע לצורך בדיקה רפואית, היא חתמה על הטופס והלכה.

בעניין שכרותה של המתלוננת, העדה העידה כי שאלה את המתלוננת מה סיבת פינויה למיון והאחרונה מסרה לה כי הקיאה והייתה שכורה, יחד עם זאת, לעדה היה קשה להבין אם היא שיכורה, המתלוננת עמדה קצת רחוק ממנה והיא לא הריחה אלכוהול. העדה המשיכה כי יש שני סוגים של שיכורים, אלה שנרדמים ולא מדברים ואלה שצועקים, לכן היה לה קשה לקבוע שהמתלוננת הייתה שיכורה.

לאחר רענון זכרונה של העדה באשר למצבה של המתלוננת עת מסרה במשטרה **"היא לא נראתה לגמרי שיכורה אך לא בפוקוס במאה אחוז"**, היא הבהירה כי יתכן שהתכוונה שהמתלוננת הייתה נסערת ואי אפשר היה לדבר איתה. לשאלה האם המתלוננת הייתה ב"היי" באותו רגע, ציינה העדה כי התיאור הזה אינו תואם את מצבה.

העדה הסבירה מדוע לא דיווחה על המקרה למשטרה משמדובר באירוע פגיעה מינית פוטנציאלית שהתרחש בחדר המיון, ולגישתה המתלוננת נראתה לה בוגרת מספיק, כמו כן, היא ציינה בפניה

שבכוונתה ללכת למשטרה מיד, לצד אי התייעצותה של המתלוננת איתה והמצב בו הייתה שרויה שלא אפשר לה לסייע לה משצעקה והלכה.

בחקירתה הנגדית, לשאלת הסנגור, השיבה העדה כי סגירת וילון לאחר העברת חולה למיטה בחדר המיון אינה חריג.

העדה אישרה את אמרתה במשטרה לפיה, המתלוננת מסרה לה בבית החולים כי "**היא מצאה את התחתונים למטה ואת החולצה למעלה**", והוסיפה כי, המתלוננת לא פירטה אודות המגע וכמה פעמים זה אירע.

העדה נשאלה אודות פרק הזמן מאז קבלת החולה בחדר המיון והכנסתו לתא ועד הגעת האחות על מנת לקחת בדיקת דם, והשיבה כי הדבר תלוי בכמות האנשים ובחומרת מצבו של החולה.

לגישת הסנגור מרבית האחיות או הרופאים נועלים נעליים מסוג "קרוקס" והעדה מסרה כי ישנם הרבה שנועלים נעליים אך שאינה חושבת ששומעים את צעדיהם אם הם הולכים במיון עם נעליים כאלו.

באשר לעדותה במשטרה, לפיה היא לא לקחה את המתלוננת ברצינות, הבהירה העדה כי זאת מאחר והמתלוננת צעקה, לא דיברה בשקט, לא הסבירה לה מה קרה, לכן לגישתה אם היא הייתה מפרטת ומסבירה יותר העדה הייתה לוקחת אותה ברצינות.

העדה אישרה שהמתלוננת מסרה לה ש"היא בסדר ורוצה ללכת". עוד לגישת העדה, המתלוננת נראתה לה כמי שיכולה ללכת למשטרה בעצמה, והיא לא ביקשה את עזרתה.

העדה אישרה כי מסרה במשטרה שהמתלוננת "לא נראתה לה במצוקה", אך גרסה כי יתכן שמסקנתה הייתה נוכח השעה בה אירע המקרה, עומס העבודה ואי התעמקות מצדה. יחד עם זאת, העדה ציינה כי אילו סברה שהמתלוננת סובלת מצוקה נפשית היא הייתה מתנהגת אחרת ואף לא אומרת משפט זה.

בחקירתה החוזרת, שבה ב"כ המאשימה ושאלה את העדה אודות מסקנתה למצוקת המתלוננת, כנ"ל, והעדה מסרה כי, האירוע היה בסוף המשמרת, היא הייתה עייפה, לא הייתה מרוכזת בכל הפריטים, כשלגישתה מצוקה מתבטאת בבכי, וזה לא היה במקרה דנן, אך אישרה שהמתלוננת הייתה נסערת וצעקה.

ד. **ע/ת-6 - גב' נטליה לבובסקי (להלן: "האחות"):** העדה עובדת כאחות בחדר המיון באספ הרופא, כ- 12 שנים. העידה כי ביום אירוע האישום הייתה אחראית משמרת בחדר המיון. העדה סיפרה כי, ביום אירוע האישום, היה חולה במצב קשה, בחדר הלם, כל צוות המיון הפנימי נכנס לטפל בו והיא נשארה לבד בחדר המיון. בשעות המוקדמות של הבוקר, הגיע צוות מד"א שהביא את המתלוננת על אלונקה, היא שכבה כאילו ישנה, ולשאלתה מה קרה לה, השיבו כי היא אחרי שתיית אלכוהול. העדה הוסיפה כי, מאחר ואין המדובר במצב קשה כגון התקף לב, אז בדרך כלל נהוג להשכיב במיטה רחוקה מהתחנה (תחנת האחיות), והיא אכן אמרה להשכיב את המתלוננת במיטה 6. העדה הוסיפה כי, באותה עת היא הייתה עסוקה בשחרור חולה שהייתה

במיטה ממול, ראתה שהשכיבו את המתלוננת, היא שחררה את החולה, הלכה לתחנה, אז לקחה מד לחץ דם והלכה לבדוק את המתלוננת.

העדה מסרה כי, כשהגיעה לתא בו הייתה המתלוננת, הווילון היה סגור, היא נכנסה ומצאה את בת זוגה של המתלוננת לידה והיא כבר פתחה עיניה ויושבת במיטה. עוד העידה העדה כי, התנהגות המתלוננת הייתה מוזרה, והצביעה על כך שהיא הייתה שתויה. המתלוננת מסרה לעדה שסיבת פינויה לחדר המיון היא שתיית אלכוהול, כשלטענתה שתתה שתי כוסות שפנייה, דבר שנשמע תמוה בעיני העדה בשל מצבה של המתלוננת עת הגיעה לחדר המיון וכפי שתיארה **"פלטית... ישנונית ולא הגיבה"**.

העדה העידה כי, מדדה לחץ דם למתלוננת, או אז האחרונה החלה לספר לבת זוגה כי מישהו לקח את היד שלה ושם על הפין שלו. העדה הוסיפה כי, היא אמרה למתלוננת שלא יכול להיות מאחר והיא ראתה שהעבירו אותה מהאלונקה למיטה בתא, הנאשם הגיע והעדה מסרה לו את ששמעה מהמתלוננת.

העדה רשמה בתיק המיון של המתלוננת, סימנים חיוניים שלאחר שתיית אלכוהול ועוד... מסרה למתלוננת כי עליה לחכות לבדיקת רופא, הלכה לתחנה, שמה את התיק שם, ולאחר מכן נכנסה לחדר הלם. בהמשך, הגיעה בת זוגה של המתלוננת ומסרה כי המתלוננת רוצה ללכת, היא מסרבת להיבדק וברצונה ללכת להתלונן במשטרה. עת ראתה את שתיהן יוצאות מחדר המיון, הודיעה העדה לקב"ט, ביקשה שיחזירן על מנת שיחתמו על טופס סירוב, והן אכן עשו זאת.

העדה הוסיפה כי, אינה זוכרת מי השכיב את המתלוננת במיטה, לא ראתה מה קרה וברגעים אלו היא הייתה מרוכזת בשחרור, הלכה וחזרה, ולגשתה הכל היה פתוח.

העדה ציינה כי, לאחר שצוות מד"א מעביר חולה לחדר המיון, בדרך כלל אינו מבצע בדיקות נוספות, בשלב זה החולה בטיפול צוות בית החולים ולא מד"א. זאת מלבד מקרים בהם צריך לקבל סימנים חיוניים של חולה אם זה רלוונטי.

בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי התנהגותה של המתלוננת הייתה מוזרה, צחקה **"צחוק כאילו קצת שתויה"**. לשאלת הסנגור אמרתה של העדה במשטרה, לפיה המתלוננת **"פחדה שימצאו משהו אחר חוץ מאלכוהול"** אצלה, השיבה העדה כי מדובר במחשבה שעלתה בראשה ומאחר והמתלוננת לא נבדקה אינה יכולה למסור בוודאות מסקנה כגון זו.

העדה העידה כי, בעת העברת המתלוננת מהאלונקה למיטה הווילונות היו פתוחים, אך היא לא התרכזה בזה משהייתה עסוקה בשחרור כמתואר לעיל.

העדה אישרה כי התרשמותה מהתנהגות הנאשם לאחר שנמסרו לו טענות המתלוננת כלפיו, הגיב באופן שזה לא קרה היינו כמי שלא אשם, עוד אישרה כי המתלוננת התנהגה כשתויה, במן "היי" וכלל לא הייתה מבוהלת והיא לא זוכרת שראתה אותה בוכה. היא אכן לא האמינה לדברי

המתלוננת, אך לגישה הדבר לא היה אמור לגרום למתלוננת לעזוב את חדר המיון ולסרב להיבדק.

בחקירתה החוזרת, אישרה העדה את הערכתה כי עברו 5 - 10 דקות, מאז שהפנתה את הנאשם לתא ועד שנכנסה לחדר החולה.

ה. **ע/9 - מר יצחק בן אהרון, מנהל מרחב מגן דוד:** העיד כי הוא מכהן כמנהל מרחב מגן דוד אדום, במרחב איילון, מזה 9 שנים. תיאר את הנחיות מד"א הקשורות לפינוי חולה לבית חולים, הכוללים העברת החולה למיטה בחדר המיון, סגירת הווילונות וכיסוי פלג גופו התחתון. העד מסר כי בדרך כלל לאחר העברת החולה למיטה בחדר המיון, הטיפול בו מועבר לצוות הרפואי של בית החולים ואין פעולות או בדיקות שצוות מד"א מונחים לבצע במטופלים, בשלב זה.

בחקירתו הנגדית אישר העד את הפרטים המופיעים ב-2/ו-3/ (דוח אירוע מוקד ודוח מסכם לאירוע, בהתאמה). מהם עולים, שעות קבלת הקריאה, הגעה למקום, פינוי המתלוננת, סיבת הפינוי (חוסר הכרה שנמסרה על ידי בת זוגה של המתלוננת), ופרטים נוספים.

העד אישר כי סגירת הווילונות לאחר העברת החולה למיטה בבית החולים הינו נוהל במד"א מתוך שמירה על צנעת הפרט, אך למיטב ידיעתו אינו נוהל כתוב וגם אינו מחייב.

ו. **ע/5 - מר איתן בן שלמה, (להלן: "הנהג"):** העיד כי ביום אירוע האישום עבד יחד עם הנאשם במשמרת לילה, קיבלו קריאה בשעות הבוקר, על חוסר הכרה, הגיעו למקום וראו משמדובר במטופלת במצב שכרות, נלקחו ממנה מדדים, דופק, נשימה לחץ דם (ללא שזכר מי ביצע את הבדיקות). מאחר והמצב שלה היה מוגדר חוסר הכרה, נשלח למקום צוות טיפול נמרץ, אותו ביטלו מאחר והיא לא הייתה זקוקה לטיפול נמרץ.

העד ציין כי, עת הגיעו לדירת המתלוננת, היא שכובה על הרצפה, שכורה, לבושה עם תחתונים וחזייה ועם שמיכה מעליה. בזמן שהלך להביא כיסא לצורך פינויה - משמדובר בדירה בקומה רביעית, ללא מעלית וללא יכולת החולה ללכת - הנאשם ובת זוגה של המתלוננת עזרו לה להתלבש, וכשהגיע היא הייתה כמעט לבושה. העד הוסיף כי השתמשו ב"אייר וואי" הכניסו לתוך הפה של המתלוננת והיא השתעלה.

במהלך הנסיעה, העיד העד כי הוא נהג באמבולנס ובת זוגה של המתלוננת ישבה לידו, והנאשם היה מאחור עם המתלוננת, ישב על כיסא הפרמדיק, השגיח על המתלוננת ותוך כדי התחיל למלא טופס ממוחשב.

באשר לבדיקות חוזרות במהלך הנסיעה באמבולנס, מסר העד כי הנוהל אומר שפינוי מעל 15 דקות מצריך ביצוע מדדים חוזרים, אך זה לא המקרה המתאים.

העד נשאל אם יש סיבה לשבת לצד החולה במהלך הנסיעה, והשיב כי, זה יהא אם רואים שינוי המצריך זאת, כגון: הקאה, או שינוי במצבו. אך מעבר חובש מכסא פרמדיק לספסל אינו משהו חריג, אלא נורמלי ושגרת.

העד אישר כי הנאשם לבדו העביר את המתלוננת מהאלונקה למיטה בחדר המיון. העד הוסיף כי, בהעברת חולה כנ"ל על החובש להצמיד מיטה למיטה, למשוך את החולה ולהעבירו. לאחר מכן, לכסות את החולה, לבדוק מה קורה עם התיק הרפואי.

העד אישר כי הנוהל במיון מכונה (בהומור) זרוק וכסה, היינו לאחר העברת החולה למיטה בבית החולים, הטיפול בו עובר לבית החולים, והם לא קשורים לאותו מטופל.

העד לא זכר את שאמר בהודעתו במשטרה, לעניין השיחה בין הנאשם לבין בת זוגה של המתלוננת (עת ביקשה את פרטיו בדלפק האחיות), אך מסר כי במידה וזה נמסר על ידו בעדות אזי זה מה שקרה.

העד תיאר כי הייתה הרגשה לא נעימה, בעקבות כך שהנאשם סיפר לו אודות טענות המתלוננת כלפיהם, כפי שאלו נשמעו מדברי האחות. באותו רגע התקשר העד למוקד וביקש שיזמינו משטרה, אך נמסר לו כי לא ניתן לעשות זאת כל עוד אין תלונה, הם הגיעו לתחנה במד"א, שם רשמו תצהיר המתאר את האירוע ועליו חתם יחד עם הנאשם.

באשר לתחושות הנאשם באותם רגעים, העד תיאר כי הוא היה בהלם.

העד אישר את מה שאמר בעדותו במשטרה לגבי התצהיר שרשם יחד עם הנאשם בקשר לאירוע דנן, שם מסר שהנאשם הנחה אותו מה לרשום, אך הוא רשם לפי שיקול דעתו הוא.

בחקירתו הנגדית, העיד העד כי משהייתה המתלוננת בהכרה בבית, התקשרו וביטלו את הנט"ן (הוא והנאשם).

העד העיד כי לא היה לו ספק שהמתלוננת הייתה תחת השפעת אלכוהול או סמים, כך גם מסר בעדותו במשטרה.

העד לא זכר אם היה מכשיר קשר באמצעותו ביטלו את הנט"ן, כטענת המתלוננת. אך העיד כי, הנאשם **"היה נוהג להסתובב עם מכשיר קשר"**.

העד הסביר כיצד סבר שהנאשם ובת זוגה של המתלוננת עזרו לה להתלבש עת ירד להביא את הכסא ובעצם לא נכח שם, בכך שכשעלה לדירה בחזרה, המתלוננת הייתה במצב של ישיבה מזרחית והנאשם ובת זוגה מלבישים אותה סווצ'ר.

העד הכחיש כי בוצעו למתלוננת פעולות החיאה, אם כי נבדקה הכרתה ותגובתה לכאב, ואישר כי היא הגיבה ומלמלה.

הוסיף כי, בעת שהוריד את המתלוננת מהאמבולנס בגדיה היו במקומם.

העד חזר ואישר כי במהלך כל הנסיעה הנאשם ישב על כסא הפרמדיק ולא ראה אותו עובר משם.

העד מסר שלא זכור לו שהוא העביר את המתלוננת יחד עם הנאשם למיטה בחדר המיון.

עוד אישר העד כי מאחור יותר, עת פינו חולה נוסף לבית החולים, פגש יחד עם הנאשם את המתלוננת ובת זוגה מחוץ לחדר המיון, והמתלוננת הסתכלה עליהם ו"גיחכה", עומת עם גרסתו במשטרה כי היא פנתה אליהם בשאלה אם הם פינו אותה לבית החולים, לא זכר זאת אך לגישתו, אם זה נמסר במסגרת עדותו במשטרה, אזי זה נכון.

לשאלת הסנגור האם יהא מוזר אם לפני עזיבת החולה בחדר המיון, תיבדק הכרתו, השיב כי זה הגיוני.

לשאלת בית המשפט אם המתלוננת הייתה בהכרה כשחזר לדירה עם הכסא, השיב העיד כי היא הייתה בהכרה לאורך כל האירוע, ואף "ישבה ישיבה מזרחית, לא התנדנדה, לא נפלה", היא דיברה ותקשרה. אך העד לא זכר באיזה תנוחה הייתה המתלוננת במהלך הנסיעה.

לגישת העד, על אף שהמתלוננת הייתה בהכרה, מומלץ לחזור ולבדוק אותה, משהייתה באחריותם ונוכח האפשרות שינוי במצבה.

ז. עת/11 - מר דוד שחר, (להלן: "הקב"ט"): הודעתו במשטרה הוגשה וסומנה כ-ת/4. העיד כי הוא עובד מזה 4 שנים כאחראי משמרת בבית החולים אסף הרופא. ביום אירוע האישום היה במוקד, קיבל שיחה מאחות שמסרה לו שיש בחורה, ש"נראית קצת שתויה" שלא יכולה להשתחרר מאחר ולא סיימו את הבדיקות שלה ולכן עליו להחזירה לחדר המיון.

הוא הבחין במתלוננת מדברת עם חברה שלה בקפיטריה, ניגש אליה וביקש ממנה שתחזור לחדר המיון, המתלוננת מסרה לו כי אין בכוונתה לחזור לשם לאור התייחסות האחות אליה.

המתלוננת שיתפה אותו כי פרמדיק או אחד מהאמבולנס, "הטריד אותה מינית, נגע לה בחזייה או משהו כזה" (ללא שזכר בדיוק מה אמרה לו), העד מסר כי הוא לא נכנס איתה לפרטים, אך שאל היכן נמצא (מי שהטרידה) על מנת להזמין משטרה, היא מסרה לו שהוא לא נמצא, פנה לאחות שמסרה לו "שהם כבר נסעו".

לגישת העד נוכח חובתו להחזירה למיון וחשיבות העניין הוא הסביר לה כי עליה להמשיך את הטיפול וגם לגשת למשטרה, מאחר ו"זה לא קרה בבית החולים", אזי אלו הן ההנחיות.

לאחר מכן, המתלוננת הסכימה לחזור לחדר המיון, דיברה עם בחורה בשם דנית בקפטריה.

העד ציין כי משנכנסה המתלוננת בחזרה לחדר המיון, הטיפול שלו הסתיים.

באשר למצבה הנפשי של המתלוננת, העיד כי "היא היתה בסוג של סטרס... בסערת רגשות... היא דיברה בקול, היתה לחוצה". יחד עם זאת, היא דיברה לעניין, לא התנהגה בצורה האופיינית לשכורים או למי שנתונים תחת השפעת סמים, הבהיר כי "היה על מה לדבר איתה", לכן לא התייחס אליה כפי שמתייחס לנרקומנים או שיכורים שמגיעים למיון.

העד ציין כי, ברגע שנודע לו על אירוע כגון האירוע דנן, עליו לעכב את האדם במעשים ולהזמין משטרה, אך במקרה דנן, לא עשה זאת מאחר ואדם זה לא היה שם.

בחקירתו הנגדית, העיד העד כי המתלוננת הראתה לו את חזייתה והצביעה שם, אך הוא מסר לה שאין ברצונו "להיכנס לפרטים". העד הניח שהמתלוננת רצתה להראות לו שכתפיית חזייתה נקרעה, אך ציין כי לא הבחין בדבר ולא הסתכל.

העד אישר את שמסר במשטרה שלא הזמין משטרה מאחר והמתלוננת מסרה כי תלך למשטרה וכן נוכח שהבין כי המקרה לא אירע בבית החולים, אלא באמבולנס.

העד נשאל אם הוא ידע בוודאות שלא אירע כלום בבית החולים ומסר כי זה על פי מה שמסרה לו המתלוננת, הוסיף ששאל אותה אם קרה משהו בבית החולים והיא שללה זאת.

העד נחקר בחקירה חוזרת ונשאל אם הוא זוכר אם שאל את המתלוננת את השאלה הנ"ל, נוכח אי העלאת הנושא בחקירה במשטרה, אך השיב כי, הסיק מסקנה זו בשל העובדה שהוא לא הפעיל את סמכותו, לכן, הוא מניח שאם לא עשה זאת, אזי המעשים לא התרחשו בבית החולים.

העד שב והדגיש כי שאלת מיקום אירוע המעשים אינה קריטית מבחינתו, ומה שחשוב זה אם האדם החשוד נמצא בבית החולים או לא, ובמקרה דנן מאחר והחשוד לא היה בשטח בית החולים, אזי אין לו מה לעשות מלבד להנחות את המתלוננת להגיש תלונה במשטרה והעיקר שהיא הגיעה לאחות.

לשאלת בית המשפט מה ידע העד לגבי "ההטרדה" שעברה המתלוננת, השיב שהיה לו חשוב לדעת אם האדם שביצע את המעשים נמצא בבית החולים והוסיף שהוא שאל את המתלוננת אם המעשים התרחשו בבית החולים, אך חזר והדגיש כי לא רצה "להיכנס לפרטים" והנחה אותה להגיש תלונה במשטרה.

עוד הוסיף העד כי במידה והאירוע התרחש בבית החולים והחשוד במעשים עזב את בית החולים היה עליו "לפתוח אירוע במוקד" (להלן: "אירוע") ולא להזמין משטרה, אלא להנחות את המתלוננת להגיש תלונה במשטרה ולתעד הנחיה זו בכתב באירוע הנ"ל.

בחקירתו הנגדית הנוספת על ידי הסנגור, מסר העד כי מאחר והמתלוננת השיבה לו שהדברים לא התרחשו בבית החולים אזי הוא לא פתח אירוע במוקד כנ"ל. גם אם מדובר באירוע שהתרחש מחוץ לבית החולים והחשוד בביצועו נמצא בבית החולים, העד מסר כי עדיין היה פותח אירוע במוקד.

לשאלה אם המתלוננת אמרה מפורשות אם האירוע לא התרחש בבית החולים, העד מסר כי "זה מה שהבין ממנה".

בחקירתו החוזרת עומת העד עם גרסתו במשטרה לפיה מסר כי לא נכנס לפרטים עם המתלוננת (לפיכך, לא ידע אם האירוע התרחש בבית החולים), השיב כי מבחינתו הוא הנחה אותה להגיש תלונה במשטרה, והעיקר שהיא תגיע למשטרה.

ח. עת/3 - רס"מ טלי ואקנין, (להלן: "החוקרת"): חוקרת בעבירות מין, חקרה את הנאשם וערכה עימות בינו לבין המתלוננת. הודעת הנאשם, התיעוד בוודאו הוגשו וסומנו כ-ת/5, ת/5א ו-ת/5ב. דוח העימות ותיעודו בוודאו הוגשו אף הם וסומנו כ-ת/6 ו-ת/6א, בהתאמה. הכל חלק חקירה ראשית.

בחקירתו במשטרה (ת/5), סיפר הנאשם כי ביום אירוע האישום, בשעה 5 בבוקר, קיבל יחד עם הנהג קריאה, והוזעקה גם נט", מאחר ומדובר במקרה של מחוסר הכרה. הגיעו לכתובת, עלו לדירה, ראו את המתלוננת שוכבת, חצי על הרצפה וחצי על הספה והיא הייתה רק עם תחתונים וחזייה. בדקו הכרה וראו שהיא אכן בהכרה, ביטלו את הנט", החלו לבדוק לחץ דם ודופק, ביקשו מחברתה שתביא עבורה בגדים ועזרו לה להתלבש. הנאשם הוסיף כי כיסו אותה בשמיכה שהייתה שם, עד שחברתה הביאה את הבגדים. לאחר מכן, פינו אותה באמבולנס.

הנאשם טען כי לאורך כל האירוע המתלוננת הייתה "משחקת אותה כאילו מחוסרת הכרה" והוסיף שנדף ממנה ריח של אלכוהול.

הנאשם סיפר כי המתלוננת התעוררה פתאום במיין, הכניסו אותה בפנים, ואז דיברה ברוסית עם חברתה, בהמשך, האחרונה ניגשה לנאשם ומסרה לו שהמתלוננת אומרת שהם (הוא והנהג) נגעו בה, במהלך כל האירוע, כך טוען הנאשם, כי חברתה הייתה צמודה אליהם. לאחר שהוטחו דברים אלה בפניו, הוא אמר לחברתה: "מה זה? זה התודה רבה על הטיפול שנתנו לה, שהלבשנו אותה?". התקשרו (הכוונה הוא והנהג) למוקד שלהם על מנת לעדכן במקרה הזה, עדכנו את כל הגורמים הרלוונטיים. בהתחלה, הם רצו להזמין משטרה, אך במוקד נאמר להם שלא יכולים לעשות זאת והם כתבו מכתב בו תיארו בדיוק מה היה.

לאחר מכן, פינו חולה נוסף לבית החולים, פגשו את המתלוננת וחברתה "יוצאות בחיך ואומרות אתם שהבאתם אותנו" והם השיבו בחיוב.

הנאשם הוסיף כי פנה לאחות ושאל "מה קרה איתה?" (הכוונה למתלוננת), והאחות השיבה כי "היא לא רוצה לקבל טיפול וחתמה על שחרור עצמי".

הנאשם טען בחקירתו כי המתלוננת "מחפשת להעליל עלילות או להוציא כסף", והוסיף שהוא הבין שהיא וחברתה היו בנות זוג, מאחר והאחרונה מסרה זאת.

הנאשם נשאל למה התכוון עת אמר שהמתלוננת "**שיחקה אותה מחוסרת הכרה**", והשיב כי ישנן בדיקות שהם עושים, ולפיהן היא לא הייתה מחוסרת הכרה. פירט כי, יש בדיקה בעיניים, משחקים בעפעפיים ורואים את המצמוץ, בדיקה נוספת היא, הרמת יד מעל הפנים, אם היד נופלת על הפנים אזי מדובר במחוסרת/ת הכרה, אחרת אזי הנבדק/ת בהכרה, בדיקה שלישית, בה מבוצע שפשוף החזה באמצעות פרקי היד, (כך נבדקת תגובה לכאבים), אז המתלוננת פתחה את עיניה ומיד סגרה. בדיקה רביעית מכניסים "אייר ואי" לפה על מנת לעשות הנשמה, הנאשם הבהיר כי אם הנבדק דוחה את זה אזי הוא בסדר וכך היה עם המתלוננת.

לשאלה מדוע פינו אותה על אף ממצאי הבדיקות שהראו שהיא בהכרה, השיב הנאשם כי הם מחויבים לפנות כל חולה, במידה והחולה מסרב הוא חותם על סירוב.

הנאשם מסר כי קראו בשמה של המתלוננת אך לא ענתה, ולשאלה מדוע לדעתו עשתה זאת, השיב כי "**יש כאלו שמחפשים "צומי" או בעיות בבית או פסיכיאטרים**" ובמקרה של המתלוננת הוא אינו יודע מדוע התנהגה כך.

הנאשם סיפר כי באמבולנס נהג איתן שלמה, בת זוגה של המתלוננת ישבה לידו והוא ישב מאחור עם המתלוננת ו"**עשה טפסים**". הוסיף כי כיסו את המתלוננת בשמיכה שלהם מיד עם הגעתם לאמבולנס מאחר ו"**כולה הייתה קרה**". עוד סיפר הנאשם כי באמבולנס לא ביצע למתלוננת בדיקות מלבד בדיקת העפעפיים המתוארת לעיל והוסיף שהכל היה בנוכחות בת זוגה ובליווי הנהג, כך ששניהם מטפלים. הנאשם הכחיש בתוקף כי ביצע למתלוננת בדיקה באזור החזה במהלך הנסיעה אמבולנס.

באשר למרחק בין מושבו באמבולנס לבין המתלוננת, אמר הנאשם שזה "**חצי מטר, פחות אפילו**", ובמהלך הנסיעה המיטה עליה שכבה המתלוננת הייתה מורמת.

הנאשם טען כי הנהג בת זוגה של המתלוננת פתחה עבודה תיק בחדר המיון, והוא יחד עם הנהג העבירו אותה מהאמבולנס למיטה בחדר המיון לאחר שהאחות אמרה להם לאיזה מיטה להעבירו.

לאחר מכן, מסר הנאשם כי הנהג לא היה איתו עת העביר את המתלוננת למיטה בחדר המיון אלא הצטרף לאחר מכן יחד עם האחיות. שב וענה כי הם נכנסו יחד אך הנהג - איתן - לא העביר אותה למיטה יחד איתו, והוא לא יודע מה הוא עשה באותה שנייה.

הנאשם נשאל, מדוע הוא היה צריך להעביר את המתלוננת למיטה אם היא הייתה בהכרה כטענתו, והשיב: "**אין היא משחקת אותה לא זזה, אני חייב למשוך אותה למיטה**". בבית החולים, מסר הנאשם כי בדק את הכרתה של המתלוננת, על ידי כך שהרים את ידה ובדק אם היא נופלת וכן בדק את עפעפיה. גם הפעם, הבדיקות הראו שהיא בהכרה, משנפלה ידה לאחור.

הנאשם טען כי טענת המתלוננת כי הרים את חולצתה ונגע בשדיה, היא שקר וכזב, נימק כי "**הצחוק הערמומי**" שלה החשיד אותם. לשאלה מדוע התלוננה עליו ולא על הנהג, ענה

הנאשם כי זה מעניין מאחר והיא אמרה שתתלונן על שניהם.

הנאשם מסר כי בבית החולים אחות "**שמנמונת, רוסיה, עם שיער קצר, משקפיים**", אמרה לו שהמתלוננת אומרת שהם נגעו בה, מאחר ושמעה את המתלוננת מדברת על זה עם בת זוגה, בשפה הרוסית.

הנאשם אישר כי בת זוגה של המתלוננת ביקשה לדעת מה שמו והוא מסר לה.

עוד מסר הנאשם כי שהה עם המתלוננת לבד בתא בחדר המיון, אך "**לכמה שניות**".

שם ביצע בדיקות ההכרה הנ"ל (הרמת היד והעפעפיים) וקרא בשמה והיא מצמצמה.

לשאלה מדוע סגר את הווילון לאחר שהכניסה לתא בחדר המיון, השיב הנאשם כי, זהו נוהל שנועד לשמירה על צנעת הפרט של החולה, וכן הוא לא יכול וזה לא נעים להעביר אותה לפני אנשים.

לטענה כי לאחר שבדק את הכרתה בתא בחדר המיון הוא פתח רוכסן מכנסיו והעביר את ידה בתנועות ליטוף על איבר מינו, השיב הנאשם כי זה "**שקר וכזב**" ושבחיים לא העלה על דעתו לעשות דברים כאלו. וטען כי "**בשבילה** (המתלוננת) **בשנייה להפיל בן אדם**". לשאלה מדוע דווקא בחרה להפילו במיוחד ששניהם לא מכירים, השיב בתמיהה שמעניין למה היא הייתה ערומה עת הגיעו לדירה ונטען שהיא מחוסרת הכרה, רמז לכך שהיא וחברתה "**תכננו ובישלו**" את זה, על מנת לתבוע אותם אחר כך ולהוציא מהם כסף.

לטענה כי המתלוננת הרגישה הכל, אך לא יכלה להגיב וכן תיארה איך הנאשם נראה, הגיב כי היא הסתכלה עליו.

הנאשם שלל שהיות המתלוננת לסבית "**הדליק**" אותו, בנוסף להיותה שיכורה לכאורה כך שיתכן שלא תזכור או שממילא לא יאמינו לה, לכן ביצע את המיוחס לו.

בין המתלוננת לנאשם בוצע עימות, לאחר שהסכים לכך. במהלך העימות, כך עולה מהדו"ח (ת/6), חזרה המתלוננת על גרסתה בפני הנאשם, ותיארה את המעשים שבוצעו על ידו באמבולנס ובתא בחדר המיון.

הנאשם שאל את המתלוננת מדוע לא הגיבה ולא עצרה אותו אם באמת היא הרגישה הכל כטענתה. והמתלוננת השיבה כי הייתה מעורפלת ולא יכלה להגיב.

עוד שאל הנאשם מדוע חברתה לא עצרה אותו אם היא אכן ראתה שהוא נוגע בחזה של המתלוננת, והיא השיבה כי בת זוגה חשבה שזו בדיקה, כפי שגם היא חשבה.

הנאשם טען כי במיון האחות נכחה והמתלוננת שללה זאת ואמרה לו כי היו לבד עם וילון סגור, אך הוא

טען שנשאר למלא טופס.

המתלוננת ביקשה מהנאשם שיסתכל לה בעיניים, נוכח טענתו כי הכל שקר וכזב.

לטענת בת הזוג לפיה באמבולנס ראתה שידיה היו באזור החזה של המתלוננת אך לא ממש ראתה אותו נוגע בחזה שלה, השיב הנאשם כי לא יכול להיות מאחר והכל פתוח ואין וילון שיסתיר, הוא הוסיף כי ישב על הספסל. הוטחה בו גרסת הנהג שמסר שהנאשם ישב על כיסא הפרמדיק והנאשם השיב כי עת מילא את הטפסים לקח את המחשב משם אך הכיסא אינו מפריע לראות.

באשר למניע להגשת תלונה נגד הנאשם כפי שנטען על ידו, המתלוננת השיבה שאינה צריכה ממנו כלום, ושהעניין הכספי כלל אינו מעניין אותה.

המתלוננת הדגישה שהיא הרגישה הכל ושמעה הכל אפילו כשהוא אמר שהיא "גמורה", וכן סיימה את העימות במשפט שאין המדובר בהזיות כטענת הנאשם ועמדה על טענותיה ומסרה כי בחיים היא לא תמציא דברים חמורים כאלה על אדם חף מפשע.

העדה נחקרה בחקירה נגדית על ידי הסנגור ונשאלה שאלות רבות אודות אופן עבודתה. עוד נשאלה אודות השאלות שהפנתה לנאשם בחקירתו וגם למתלוננת בין היתר אם היא משתמש בסמים ומדוע מצאה לנכון לשאול אותה שאלה זו ולא עשתה זאת בחקירה אחרת בתיק אחר בו חקרה גם (שלסנגור היה עותק צילומי של החקירה). שם לגישת העדה שאלת שימוש בסמים לא הייתה רלוונטית, להבדיל מהמקרה דנן, משמדובר באיבוד הכרה וכן על מנת שלא ייווצר מצב בו שאלה זו תהא רלוונטית בשלב מאוחר יותר והיא לא נשאלה במשטרה.

לגבי פערי הזמנים שנמסרו על ידי המתלוננת ואלו המתועדים במד"א, השיבה העדה כי אכן פספסה נקודה זו ולא בדקה אותה מול המתלוננת אך במקרה דנן הדבר לא משנה כלום.

העדה נשאלה מדוע לא נלקחו דגימות DNA מבגדי המתלוננת שלבשה בעת אירוע האישום, והשיבה כי נתון זה נבדק במקרים בהם נאשם מותיר זרע וזה לא המקרה המתאים.

ראיות ההגנה:

3.

א. **עה/1 - הנאשם:** בעדותו בבית המשפט, סיפר הנאשם כי הגיע יחד עם הנהג, איתן, לבית המתלוננת, בעקבות קריאה על חוסר הכרה, ובמקביל יצא גם צוות נט"ן. שם ראו את המתלוננת יושבת על הרצפה ונשענת על הספה, ללא בגדים, רק עם תחתונים וחזייה. הם ניגשו אליה, בדקו את הכרתה, על ידי לחיצה חזקה על כתפה, בדיקת עפעפיה, והכנסת צינור הנשמה (בצבע שקוף לבן) לפיה. לאחר מכן, הנהג - איתן, התקשר למוקד וביטל את צוות הנט"ן, מאחר ואין צורך בהגעתו.

בדקו לחץ דם ודופק, לאחר מכן ביקשו מחברתה כי תביא עבורה בגדים, עת אותה העת כיסו את

המתלוננת בשמיכה שהייתה לידה, חברתה הביאה בגדים והם סייעו לה להלביש אותה.

לאחר מכן, שמו את המתלוננת על כיסא נישא מתקפל, והורידו אותה במדרגות לאמבולנס.

הנאשם מסר כי במהלך הנסיעה, הוא קרא למתלוננת, על מנת לבדוק שהיא לא "**עושה ברצינות איזה אירוע**", הרים לה את היד ובדק את עפעפיה, ראה שהן זזות, והמשיך למלא את הטופס במחשב.

הנאשם הוסיף כי במהלך הנסיעה, איתן נהג באמבולנס בת זוגה של המתלוננת ישבה לידו והוא ישב על כיסא הפרמדיק, לקח את המחשב והתחיל למלא טופס של חולה נפגע, ידיה של המתלוננת היו קרות ולכן הכניסו אותן מתחת לשמיכה, הגיעו לבית החולים והורידו את המתלוננת. לאחר הערת בית המשפט לנאשם כי הוא נוקט בלשון רבים, הבהיר כי מדובר בפעולות שהם עושים בדרך כלל ובהתייחס להכנסת ידי המתלוננת מתחת לשמיכה, מסר כי הוא זה שהכניסן.

הנאשם מסר כי לאחר שנכנסו לחדר המיון "**מסרו את המתלוננת לאחיות**" והוא אמר לבת זוגה של המתלוננת ללכת לפתוח תיק עבור המתלוננת.

הנאשם המשיך וסיפר, שהוא הכניס את המתלוננת לאחת המיטות בסוף, 6 או 7, הנהג הלך איתו לכיוון המיטה אך נעלם "**לשנייה אחת**", והוא העבירה למיטה, יצא משם, סגר את הווילון והלך לכיוון האמבולנס עם המיטה. לאחר מכן חזר עם טופס ההתחייבות, תלש אותו ומסר לבת זוגה, והאחות שהייתה שם, אמה לו: "**אתה שומע מה היא אומרת?**", הנאשם מסר לה כי אינו מבין רוסית, והאחות מסרה לו שהמתלוננת "**אומרת שנגעתם בה**".

לאחר רענון זכרונו, נזכר הנאשם כי ביצע בדיקות למתלוננת לאחר שהעבירה לתא בחדר המיון, ופירט כי הרים את ידה מעל הראש ועזב. הנאשם הוסיף כי היו מקרים שחולים שהעביר יחד עם הצוות שלו חולים ומצבם היה בסדר ולאחר מכן נפטרו והיו כלפיהם טענות מבתי החולים, לכן, לגישתו הוא מפחד, ועורך בדיקות כאלו בדרך כלל לשיכורים או לאנשים עם סמים, כדי להבטיח את עצמו.

הנאשם המשיך וסיפר כי קיבלו עוד קריאה ובינתיים דיווחו למוקד על טענות המתלוננת, מהמוקד נמסר להם כי אינם יכולים להזמין משטרה, אך עליהם לתעד את המקרה בכתב ברגע שהם מגיעים לתחנת מד"א.

לאחר מכן, פינו את החולה מקריאה השניה לבית החולים, ופגשו את המתלוננת ובת זוגה בכניסה, "**צוחקות**" ושאלו אותם אם הם אלה שהביאו אותן.

עם הגעתם לתחנה, לאחר הקריאה השניה, הם רשמו תיעוד לאירוע והשאירו את זה למנהל האזור (הוגש וסומן כ-4/נ).

בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם אודות נסיבות הגמגום, שבלט במהלך עדותו בבית המשפט, הוא מסר ש"**שנים**" הוא מגמגם, וכשעומת עם העובדה כי בחקירתו במשטרה ובעימות עם המתלוננת, לא גמגם, הוא טען כי במהלך החקירה היה "**תחת השפעה של כדור... כאילו של התרגשות... שבו אחוז סם**

כזה, את שמו של הכדור הוא לא זכר, וכשנשאל אודות מקורו מסר **"לקחתי מאיזה מישהו פעם"** כשיצא מהבית לכיוון המשטרה לפני חקירתו.

באשר לעימות 5 ימים לאחר מכן, שם גם הוא לא גמגם ונשאל אם נטל אותו כדור, טען הנאשם כי **"אחד האסירים הוא כאילו משתמש בכדורים... שכחתי את שמו של הכדור והוא הביא לי כדור משם"**, גם את שמו של הכדור הזה הנאשם לא זכר והוא טען כי זה לא אותו כדור שנטל לפני החקירה.

הנאשם תיאר את השפעתו של הכדור עליו ומסר כי הוא **"קצת מסובב"**, וכשהוא **"מסובב"** או שתוי הוא לא מגמגם.

הנאשם טוען כי בחקירתו במשטרה אמר רק אמת, לא שיקר, והכדור השפיע עליו בכך שדיברו היה יותר מתפרץ.

הנאשם נשאל על ידי בית המשפט, מדוע לא נטל אותו כדור לפני עדותו בבית המשפט, על מנת שלא יהא לחוץ, אך טען כי אין ברשותו, ואינו יודע היכן נמצא מי שנתן לו אותו בפעם הקודמת כשלטענתו יתכן שהוא עצור.

הנאשם הוסיף וטען כי יכול להשיג כדור זה רק על ידי רופא פסיכיאטר, וכי מי שהביא לו מטופל אצל פסיכיאטר.

הנאשם נחקר באשר למקור פרנסתו הנוכחי ומסר כי אינו עובד. עומת עם גרסאות עת/5 איתן שלמה ומר יצחק בן אהרון, עת/9, שהעידו כי הוא עובד כנהג אמבולנס פרטי ואיתן אף פגש אותו מספר פעמים במיון. לגישתו, עבד במחסן אצל מישהו שעובד באמבולנס פרטי, הגיע למיון רק פעמיים בליווי המעסיק שלו אך לא בתור חובש. הוסיף כי עבודתו שם ללא תנאים סוציאליים אך מונפק עבורו תלוש משכורת. הנאשם נשאל אם ברשותו מכשיר טלפון ושלל זאת, גרס כי המכשיר שברשותו, בעת מתן עדותו בבית המשפט, הינו מכשיר מסוג מירס-מכשיר קשר, המשמש לעבודה.

בשלב מאוחר יותר, נשאל אודות מכשיר האיתורית שנמצא על חגורתו, והוא מסר כי **"זה של העבודה במד"א"**, לשאלה מדוע זה עדיין ברשותו לאחר כשנה מאז נאסר עליו לעבוד שם, הוא טען שהוא לא עובד שם יותר, אך המכשיר קשור למד"א וכך **"מתעדכנים כאילו כל העדכונים מקבלים ממד"א"** וגרס כי גם כשהיה מתנדב הוא הלך עם זה והוסיף **"אני אוהב להיות מעודכן"**.

בפני הנאשם הוצג תיעוד העימות בינו לבין המתלוננת (ת/6א'), הוא נשאל מדוע לדעתו המתלוננת בכתה, וגרס כי **"היא התייעצה עם אנשים, אולי אמרו לה תבכי אז זה יעשה משהו"**.

הנאשם נשאל אודות תגובתו לטענות המתלוננת שהטיחה בו בעימות, עת אמר **"קודם כל, באמבולנס את טוענת שאת הרגשת הכל, למה לא עצרת באותו רגע, למה לא קראת לחברה שלך או לנהג?"** (אמרה אשר לא הופיעה בתמלול אך היא אכן נאמרה במהלך העימות-ת/6א'), ולא הגיב כי דבריה הם שקר ולא קרו, לגישת ב"כ המאשימה, הנאשם ידע שאינה יכולה להגיב, בדק אותה מספר

פעמים, הנאשם טען כי אמר כי "ככה הרגיש כאילו באותו רגע להגיד".

הנאשם עומת עם גרסת האחות עת/6 שמסרה כי היא הלכה לבדוק את המתלוננת לאחר כ- 5 - 10 דקות מאז הכנסתה למיון, במהלך דקות אלו, היא הייתה עסוקה בשחרור חולה אחר. לעומת זאת הנאשם מסר כי היא הגיעה למתלוננת לאחר "דקה וחצי", הוא טען כי מדובר בהשערה בלבד.

הנאשם לא זכר אם סגר את הווילון אחרי שנכנס עם האלונקה לתא במיון, אך מסר כי כשיצא משם סגר את הווילון. באשר לנוכחות האחות, בעת העברת המתלוננת מהאלונקה למיטה כפי שטען הנאשם בעימות, הוא טען בעדותו בבית המשפט, כי האחות לא נכחה אלא הייתה מול המיטה והוא אישר כי הוא זה שהעביר את המתלוננת למיטה, לבד, ללא הנהג.

הנאשם נשאל מדוע לא הסתכל על המתלוננת במהלך העימות ומבטו היה מושפל, על אף שביקשה ממנו שיתכל לה בעיניים, והשיב "אני בדרך כלל עם ראש רכון כלפי מטה כשמדברים איתי וזה לא משנה".

באשר למניע אפשרי אצל המתלוננת נוכח אי הכרות בינה לבין לנאשם, עובר לאירוע האישום, טען הנאשם כי "אולי הדריכו אותה, היא אמרה שהדריכו אותה... היא אמרה שהתייעצתי".

הנאשם עומת עם גרסתו בעימות, לפיה המתלוננת ברחת מהמיון כי לא רצתה שימדדו את רמת האלכוהול בגופה, כשליגשת ב"כ המאשימה, במצב של המתלוננת אין זה הגיוני שהיא תפחד שיבדקו נתון זה, הנאשם טען כי יתכן שהיא עשתה זאת כדי "שלא ימצאו לה סמים". הוא נשאל על ידי בית המשפט מדוע הוא לא העלה את העניין של הסמים בעימות והעלה רק את האלכוהול, מסר הנאשם כי "יתכן שהיא לקחה איזה משהו מעבר לזה" אך אינו יודע מדוע לא העלה זאת בעימות.

הנאשם נחקר אודות ישיבתו באמבולנס, כשבעימות מסר שישב "בספסל" ולאחר עימותו עם גרסת הנהג שמסר שהוא ישב בכיסא הפרמדיק, הוא הוסיף כי ישב בכיסא כשמילא את הדו"ח, הוא טען כי מכיסא הפרמדיק אין לו גישה לחולה, כך שלא יכול לבדוק אותו, לכן עבר לספסל לשנייה, בדק את המתלוננת, הרים את ידה, ראה שיש תגובה וחזר לכיסא הפרמדיק, הוא חזר וציין כי ישב על הספסל ותהליך מילוי הדו"ח שנעשה מכיסא הפרמדיק לוקח כ- 4-5 דקות וכשעבר לספסל זה היה במטרה לבדוק את ההכרה.

ב"כ המאשימה הפנתה לביקור שעשו בית המשפט והצדדים באמבולנס שהובא לבית המשפט, עת מסר הסנגור שהנאשם ישב על כיסא הפרמדיק (שחצי כבו לכיסא הנהג ולצד המיטה יש רק ספסל), ללא התערבות מצד הנאשם, או ניסיון לתקן את הסנגור ולמסור כי ישב גם בספסל, כפי שגם קרה במהלך עדותו של הנהג, אך הנאשם טען הפעם "לא ישבתי בספסל... שאני ישבתי בספסל, אני אומר עוד הפעם, על מטרה לעשות את הבדיקות הכרה וחזרתי לכיסא הפרמדיק".

הנאשם שב וטען כי יתכן שהמניע שעומד מאחורי תלונתה של המתלוננת הינו כספי.

הנאשם נשאל אודות התנהגותו והתנהגות אשתו בעקבות שיחת המשטרה בה התבקש להתייצב במשטרה (ת/7), ומדוע לא אמר כי יתייצב מיד, הוא השיב כי לא התרגש מזה.

כשהנאשם נשאל מדוע לא הלך למשטרה שכמעט צמודה לתחנת מד"א בה עבד, על מנת למסור את גרסתו בהתייחס להאשמות חמורות כגון אלו העולות מכתב האישום, לגישתו, אין צורך בכך מאחר ו"יש את כל התיעוד במוקד".

הנאשם טען כי הוא פעל לפי ההנחיות ותיעד את האירוע, וכבר במיון הוא רצה להזמין משטרה, אך הוטח בפניו כי הנהג הוא זה שרצה להזמין משטרה, והוא טען כי גם הוא רצה. הוא עומת עם גרסת הנהג, שמאוד התרגש ונסער ורצה להזמין משטרה, כשהנאשם מסר לו כי המתלוננת טוענת שהם "שנגעו בה", הנהג נשאל מה הייתה תגובתו של הנאשם והשיב שלנאשם לא הייתה אותה תגובה, אך הנאשם מסר כי אינו זוכר איך הרגיש באותו רגע.

הנאשם נשאל מדוע אמר בחקירתו במשטרה שהמתלוננת "משחקת אותה כאילו מחוסרת הכרה" והשיב כי זאת מאחר והיא הגיבה בבית ויכול להיות שהיא עושה הצגה או התחזתה, הנאשם הוסיף שכך סבר גם הנהג וטען כי הנהג אמר לו כשיצאו מהמיון "היא מלבישה עלינו תיק".

הנאשם נשאל אודות גרסתו במשטרה, שם מסר כי המתלוננת התעוררה לאחר שהגיעו למיון, הכניסו אותה בפנים והיא החלה לדבר עם חברתה ברוסית, ועומת עם גרסאות יתר עדי התביעה שמסרו כי היא נכנסה למיון במצב של עילפון, ערפול או שינה. הוא הבהיר כי היא הייתה רדומה כשהגיעו למיון והתכוון לומר שהיא התעוררה כשהכניס אותה לתא במיון. הנאשם המשיך ומסר כי היא הייתה ערה וישבה על המיטה עת הביא את ההתחייבות.

באשר לטענותיו מהחקירה עת מסר כי אנשים מחפשים צומי או שיש להם רקע פסיכיאטרי, לכן לעיתים עושים "הצגות" כגון זו שהמתלוננת עשתה לטענתו, הנאשם טען כי לא חשב על המתלוננת ספציפית עת אמר את זה, אך יש מקרים כאלה.

לגישת הנאשם על אף האמור לעיל לא ביקש מסנגורו לחקור את המתלוננת אודות רקע פסיכיאטרי שיתכן ויש לה, אך לגישתו הוא לא חשב על זה בכלל, וכנמסר לו מדוע שכר אם כך, שירותי חוקרת פרטית, הוא שלל זאת, וטען כי אף לא שילם לחוקרת זו בעצמו או ששילם לסנגור עבור שירותיה, וכי משפחתו היא זו "שסגרה עם הסנגור" והוא לא היה מעורב בכך.

הנאשם טען כשהתכוון לכך עת אישר בחקירתו שהמתלוננת הייתה בהכרה ופשוט עשתה עצמה לא בהכרה, וגרס לכך שהסיק מסקנה זו מבדיקת העפעפיים שערך לה, היא מצמצמה ולא הגיבה בלי לפתוח את העיניים.

הנאשם התעקש כי הבדיקות היחידות שעשה למתלוננת באמבולנס היו בדיקת עפעפיים והרמת היד וכי המתלוננת ובת זוגה שיקרו עת מסרו כי עשה לה "בדיקות" באזור החזה.

הנאשם מסר כי אין היגיון בטענות המתלוננת לגבי המעשים שבוצעו באמבולנס לגרסתה, כי הוא ידע שהנהג כל שניה יכול להסתכל במראה, וגם בת זוגה של המתלוננת, ומסר כי הוא ישב לידה על כיסא הפרמדיק, הוא עומת עם טענותיו כי ביצע את הבדיקות להכרתה של המתלוננת עת ישב על הספסל, וטען כי זה לוקח פחות מדקה.

הנאשם עומת עם גרסתו במשטרה, שם מסר כי באמבולנס בדק את הכרתה של המתלוננת רק על ידי בדיקת עפעפיים, בעוד שהיום הוא מוסר שבדק גם באמצעות הרמת ידה, אך לא זכר זאת.

הנאשם אישר כי את התיעוד לאירוע (נ/4) הוא כתב יחד עם הנהג והם רשמו בדיוק את מה שהיה, הוא טען כי כך הונחו לעשות והוסיף, "**אם היו אומרים שכל אחד ירשום היינו עושים אכן כך**". התיעוד (נ/4) הוצג בפני הנאשם והוא מסר כי זה נכתב בכתב ידו של הנהג.

הנאשם חזר על טענתו מחקירתו במשטרה כי נאלץ להעביר את המתלוננת בעצמו למיטה בתא של המיון, על אף שידע שהיא בהכרה, ומסר כי היא אכן הייתה "**משחקת אותה**". הנאשם נשאל מדוע לא ביקש ממנה לעבור בכוחות עצמה אם אכן סבר שהיא משחקת אותה ומסר כי הוא אמר לה "**בואי תעברי למיטה**" אך ראה שאין תגובה. לשאלה מדוע הוא טוען זאת לראשונה, ולא טען זאת במשטרה או בעימות, הנאשם לא יכל לתת הסבר.

עוד טוען הנאשם כי הוא שיתף את האחות עת/6, מהתחלה שנראה לו שהמתלוננת משחקת אותה. ב"כ המאשימה עימתה אותו עם העובדה כי האחות לא מסרה זאת, הוא השיב "**קורה ששוכחים דברים**", הוא שכח לציין זאת בחקירתו במשטרה ושעל ב"כ המאשימה לשאול את האחות בעניין.

לשאלה מדוע אמר בחקירתו במשטרה שהמתלוננת "**ידעה מצוין מה קורה סביבה**", השיב כי זו ההרגשה שלו.

הנאשם לא ידע לתת הסבר מדוע לא התגונן בחקירתו במשטרה וטען להגנתו כי מכיסא הפרמדיק לא הייתה לו גישה למתלוננת כך שלא יכל לגעת בה, אך טען כי הוא אמר שזה שקר וכזב.

הנאשם שב וטען כי יכול להיות שהמתלוננת ובת זוגה, זממו להפילו, כפי שטען זאת במשטרה עת הביע תמיהה להיותה ערומה כשהגיעו לדירה, הוא לא ידע לתת הסבר מדוע לא אמר לה את זה בעימות, הוא הוסיף שגם איתן, הנהג, חשב כמוהו, אך גם לא ידע לתת הסבר מדוע הנהג, לא מסר זאת בעדותו בבית המשפט ומדוע לא ביקש מהסנגור לחקור את הנהג בנקודה זו.

הנאשם שלל כי מראה המתלוננת ערומה "**הדליק אותו**" ולכן ביצע את מעשיו, היא טען כי במסגרת תפקידו ביום יום רואה בטיפול נמרץ שמרימים חולצה בכדי לבצע בדיקת א.ק.ג אך מעולם לא התעורר לו איזה משהו.

הנאשם הוסיף כי בהיותו חובש, באים אליו שכנים כשקורה להם משהו, אך הוא מסרב לבדוק נשים, דבר שעושה במסגרת עבודתו כי חובתו לעשות זאת והוא אוהב לסייע לאנשים וחש סיפוק בהצלחת חיים.

הנאשם הכחיש כי ביצע את המעשים המתוארים בכתב האישום מתוך מחשבה שהמתלוננת לא תזכור זאת, טען שנתקל במקרים כאלו של שיכורים ואף "**פלטים**" ולא העז לעשות את זה, והביע תמיהה מדוע יעשה זאת כשהוא יודע שהמתלוננת בהכרה. הנאשם אוסיף כי "**באמבולנס... הכל רואים**", הנהג יכול להסתכל כל רגע על המראה כך שאין מקום שיעשה מעשים אלו.

הנאשם ציין כי הוא עובד במערכת מד"א כ-10 שנים ואף פעם לא קרה לו דבר כזה.

לשאלת ב"כ המאשימה איך טענותיו כי המתלוננת "**שיחקה אותה**" אם לפי הבחנתו "**מבחינה רפואית**" היא הייתה בהכרה מלאה, הוא השיב כי לפני מספר שנים ישב עם חברים ועישן גראס, מאחר ורצה לדעת איך מרגישים, לטענתו הרגיש הכל אך חזה כאילו הוא נמצא במקום אחר, ועל פי הבנתו הרפואית הדבר קורה במקרה גם של "**אקסטזי**".

לשאלה מדוע לא מסר גרסתו זו וטען שיתכן שהמתלוננת השתמשה בסמים, בחקירה במשטרה, השיב הנאשם כי הוא לא ידע זאת בוודאות וחשש שזה מהווה עלילה או הוצאת דיבה. הנאשם הוסיף כי מסר שהיא שיכורה והוא לא סבור שהדבר מהווה הוצאת דיבה מאחר והריח אלכוהול, לעומת הסמים שיכל לדעת "**לפי העיניים**", אך לטענתו, לא עלה לו הדבר באותו רגע לכן לא מסר שיש חשד לשימוש בסמים, לא בחקירתו במשטרה ולא בתיעוד האירוע שכתב יחד עם הנהג, לא בדו"חות שהוא מילא, לא בפני הצוות הרפואי וגם לא בפני הקב"ט.

בחקירתו החוזרת נשאל הנאשם על ידי הסנגור אודות מכשיר "המירס" שבאמצעותו מקבל דיווחים על מקרים ממוקד "הצלה", והאם הוא יכול באמצעותו להיום בקשר עם מד"א, הנאשם מסר כי "**לא, הם במריבות מד"א**".

לשאלה למה התכוון כשמסר בחקירתו שהמתלוננת משחקת אותה בלי הכרה, והשיב כי אם "**היא בהכרה והיא מרגישה היא לא עונה או צומי או שהיא לא רוצה לשתף איזה פעולה עם הצוות, אני לא ידוע מה הסיבות שלה**" על אף שלטענתו, היא יכלה לשתף פעולה עם הצוות בכל גם בבית, הוסיף כי הגיע למסקנה זו מאחר והוא מכיר את התופעה שמשחקים אותה מחוסרי הכרה היינו מהניסיון שלו.

הנאשם טען כי המתלוננת פתחה עיניים והסתכלה עליהם בבית. עוד טען הנאשם כי המתלוננת הייתה במצב של עילפון זמני, "**בדרך כלל חצי דקה**".

ב. ע/2 - ד"ר דריו ורטניק (להלן: "המומחה"):

מטעם ההגנה הוגשה חוות-דעת מומחה מתחום הטוקסיקולוגיה (נ/5). המומחה גרס לכך שהמתלוננת סבלה מזיהום קיבתי ממקור זיהום מיקרוביולוגי של מוצרי מזון, מים לשתייה או אפילו של מחלה מדבקת.

לשיטתו המתלוננת סבלה הרעלה אלכוהולית. לגישתו היא מסרה ששתתה 2-3 כוסות יין מסוג "למברוסקו", ולאחר מכן שתתה בקבוק בירה וכך נכנסה למצב של שכרות ברורה.

לגישתו מתלוננת המתלוננת, מצב המדדים וחוסר בדיקות המעידים נוכחות של חומרים כימיים בגופה, לא ניתן לשלול מצב של הרעלת חומרים אסורים לשימוש ו/או חומרים תרופתיים ללא אישור רפואי, יחד עם הרעלת אלכוהול שהייתה קיימת אצלה.

המומחה הוסיף כי יש מספר רב של חומרים האפשריים לשימוש שיכולים להיות מעורבים בהתפתחות של

מצבים של הזיות חזותיות ו/או שמיעתיות ו/או מישושיות. הדגים כי, בנזודיאזפינים קיימות תחושות של עקצוצים ודגדוגים, בזמן הפסקת השימוש או בזמן של שימוש במנת יתר, או שיתוק שרירית עם שימוש של משפחת חומרי הרדמה.

בחקירתו בבית המשפט העיד חזר העד על מסקנתו ומסר כי במצב של שכרות, אף שכרות כבדה, אדם יכול להגיב, גם אם בצורה לא תקינה אך הוא מגיב. הוא שב וציין כי, קיימת סבירות שהיא הייתה תחת השפעת חומרים אחרים.

העד נחקר בחקירה נגדית וחוזרת ובמהלך חזר בין היתר על מסקנתו הנ"ל, תוך שהוא מדגיש כי לא בדק את המתלוננת וכי לא הובאו בפניו מדדי בדיקה מעבדתיים, וכי חוות דעתו מסתמכת על השערות בלבד.

4. דיון:

לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, ראיותיהם, אותות האמת שנגלו במהלך הדיון ומכלול נסיבות העניין, שוכנעתי כי המאשימה עמדה בנטל החל עליה והוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

גרסאות עדי התביעה משתלבות זו בזו, מצאתי כי הן אמינות משלא נסתרו על ידי ההגנה והן עומדות במבחני המציאות וההיגיון.

לא נתתי אמון בגרסאות הנאשם הפתלתלות, שחלקן אינו מתיישב עם מבחן ההיגיון וחלקן כבוש ועלה בשלבים מאוחרים של ההליך המשפטי.

בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי מהבדיקות שנעשו על ידו ועל ידי הנהג בבית, המתלוננת הייתה בהכרה, גרס לכך שהיא "**שיחקה אותה**", הוסיף וטען שהיא העלילה עליו יחד עם בת זוגה, בכדי "**להוציא ממנו כסף**" וכן ציין כי הוא חשד "**בצחוק הערמומי**" שלה ושל בת זוגה עת פנו אליו ושאלו אם הוא זה שהביא אותן לבית החולים. יחד עם זאת, בעימות הוא טען שהיא הייתה "**שתויה שלא יודעת מה היא מדברת**". בהמשך, בבית המשפט, ההגנה גרסה לכך שיתכן שהמתלוננת הייתה תחת השפעת סם, דבר שנשלל על ידי המתלוננת ובת זוגה. הוצגה בעניין זה חוות דעת מומחה שהעיד בבית המשפט וכבר אומר כי חוות הדעת מבוססת אך על השערות וסברות ואין לה אחיזה במציאות. כמוה גם, טענתו של הסנגור כי הצוות הרפואי בבית החולים הולך עם נעלי "קרוקס" כך שאינם משמעים רעשי צעדים והנאשם לא יכל לשמוע שהאחות ובת זוגה מגיעות לתא.

באשר למעשים שנעשו באמבולנס, בהודעתו במשטרה שלל הנאשם כי ביצע למתלוננת בדיקות באמבולנס

מלבד בדיקת "העפפיים" הכחיש כי עשה לה בדיקות באזור החזה ומסר כי חוץ מהשפשוף בבית לא ביצע בדיקות באזור. לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט, מסר כי עשה בדיקה נוספת בה הרים את ידה.

אל מול גרסאותיו הסותרות של הנאשם, עומדת גרסתה העקבית של בת זוגה של המתלוננת, שהעידה כי במהלך הנסיעה ראתה את ידיו של הנאשם באזור של החזה של המתלוננת, דבר שמשתלב עם טענותיה של המתלוננת.

אין חולק כי הנאשם לבדו ישב בחלקו האחורי של האמבולנס עם המתלוננת, זאת לפי גרסתו וגרסאותיהם של הנהג, ובת זוגה של המתלוננת שהעידו כי איתן, נהג באמבולנס, ובת זוגה ישבה לידו. אך באשר למקום ישיבתו בחלק האחורי של האמבולנס עולות סתירות רבות מגרסאות הנאשם. בעימות בינו לבין המתלוננת, מסר הנאשם כי ישב על הספסל, כך שאין משענת לספסל זה שתחסום את ראייתה של בת זוגה של המתלוננת או של הנהג ואילו היה עושה את המתואר בכתב האיטום הם היו רואים. לאחר שעומת עם גרסאותיהם של בת הזוג והנהג שמסרו שהוא ישב בכיסא הפרמדיק ולא בספסל, הוא "תיקן" ומסר כי כשמילא את הטפסים לקח את המחשב משם, והכיסא הוא מסתובב וכלל אינו מפריע לשדה הראיה.

כמו כן, הנאשם מסר בבית המשפט שהוא ישב בכיסא הפרמדיק לשם מילוי הדו"ח במחשב (דבר שלוקח 4-5 דקות) ושלל שישב בספסל, אלא לרגעים ספורים לשם בדיקת הכרתה של המתלוננת.

בת זוגה של המתלוננת העידה כי הסתכלה במהלך הנסיעה על חלקו האחורי של האמבולנס מתוך דאגה למתלוננת וראתה את ידיו של הנאשם באזור החזה. העדה סברה בתמימותה כי הוא מבצע בדיקות באזור הזה, ללא שהיה בידו כל מכשיר רפואי כגון סטטוסקופ. בהתאם לגרסת הנאשם עצמו והמיטה עליה שכבה המתלוננת באמבולנס הייתה מורמת, כך שהדבר משתלב עם עדות בת הזוג של המתלוננת שלא יכלה לראות מה הוא באמת עושה כשידיו באזור החזה של המתלוננת.

עדוּתה של בת הזוג משתלבת עם עדות הנהג, שהנאשם לבד נכנס עם המתלוננת לחדר המיון - בניגוד לגרסתו של הנאשם במשטרה - שטען כי לאורך כל התהליך הנהג היה צמוד אליו, יחד עם זאת, נשאל מדוע הנהג לא סייע לו בהעברת המתלוננת מהאלונקה למיטה, אזי מסר כי הוא לא יודע מה הוא עשה באותה שנייה. אין חולק לגבי העובדה כי הנאשם שלח את בת זוגה של המתלוננת לפתוח תיק בקבלה בחדר המיון, זאת כעולה מעדותו וכן מעדותו הוא.

הדברים גם משתלבים עם עדותה של האחות, אשר מסרה כי דעתה הייתה מוסחת והיא לא שמה לב למה שהתרחש בתא, הייתה עסוקה עם שחרור חולה אחר והלכה לתחנת האחיות על מנת להביא את הציוד הרלוונטי לשם בדיקת המתלוננת - שהועברה לתא הנמצא בסוף והכי רחוק מתחנת האחיות, כך שהיא לא נכחה בזירה במשך כ- 5 - 10 דקות, בניגוד לגרסת המשטרה ובעימות כי היא הגיעה ישר או חצי דקה לאחר מכן.

היינו, אכן צודקת המתלוננת כשמסרה כי שהתה עם הנאשם בתא המיון לבד.

הנאשם אישר כי סגר את הווילון לאחר שהכניס את המתלוננת לתא במיון, וטען כי זה לשם שמירה על צנעת הפרט מאחר ולא נעים להעבירה למיטה מול אנשים וכי מדובר בנוהל (כפי שגם העיד עת/9). הדבר משתלב עם עדותה של המתלוננת ששמעה והרגישה את סגירת הווילון. לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט טען כי סגר את

הווילון לאחר שיצא מהתא שהעביר אליו את המתלוננת אך לא זכר אם סגר כשהכניסה לשם.

הנאשם טען כי המתלוננת התעוררה לאחר שנכנסה לחדר המיון, זאת בניגוד לגרסת האחות שהעידה שעיניה היו עצומות עת נכנסה למיון.

המתלוננת ובת זוגה העידו כי היא התעוררה בבהלה בחדר המיון לאחר שבת הזוג קראה לה בשמה ונגעה בידה, היא ישר התחילה לספר את אשר הרגישה שקרה לה לבת זוגה, במהלך השיחה נכנסה האחות ששמעה את דברי המתלוננת ומסרה אותם לנאשם.

הנאשם מסר כי הוא בדק את הכרתה של המתלוננת בתא בחדר המיון, וגרס כי הוא חושש "**מהפתעות**" במקרים של חולים שהם מפנים בהכרה ופתאום הם נפטרים לאחר מכן.

לא ברור מדוע הנאשם כאיש מד"א שסיים את עבודתו עם העברת המתלוננת לחדר המיון, ממשיך ובודק אותה כשהיא נמצא באחריות בית החולים ותחת השגחתם וטיפולם.

גם האחות עת/6 מסרה בעדותה בבית המשפט כי אנשי מד"א אינם מבצעים בדיקות נוספות לחולים שהם מעבירים.

הדבר מתיישב גם עם תיאורו של הנהג עת/5 שתיאר את העברת החולים למיון לנוהל "**זרוק וכסה**", היינו הטיפול עובר לבית החולים ואין הוא בודק את החולים יותר.

גרסתו של הנאשם שהוא חושש מ"**הפתעות**" במקרה של המתלוננת אינה מתיישבת עם גרסאותיו השונות, בין היתר עם הגרסה לפיה המתלוננת הייתה בהכרה ושיחקה אותה ללא הכרה, מצב שאין בו מקום לחששות כאלו.

הנאשם טען בעימות כי המתלוננת ברחה מחדר המיון מאחר ולא רצתה שיבדקו את רמת האלכוהול בגופה, טענה שאינה מבוססת מאחר ולא היה למתלוננת כל אינטרס לחשוש שרמת האלכוהול בגופה תיבדק. אין המדובר במתלוננת שנתפסה נוהגת תחת השפעת אלכוהול כך שחשש במקרה כזה מבוסס ואמתי.

בבחירתה לצאת מהמיון ולהשתחרר על דעת עצמה, המתלוננת התנהגה באופן שתאם את היחס אליו זכתה מהאחות עת שיתפה במעשי הנאשם, יחס זה מתואר בעדותה של המתלוננת, בת זוגה ואף מעדות האחות שמסרה למתלוננת שהיא שיכורה ולא נתנה אמון בגרסתה.

התנהגותה הייתה אותנטית, והיא חשה לא מוגנת מספיק במקום האמון על גופה ובריאותה.

ההגנה טענה לסתירות בגרסת המתלוננת שלקב"ט בית החולים סיפרה על דברים שהתרחשו בבית ואילו לבת זוגה בנוכחות האחות סיפרה על מעשים בחדר המיון.

אך מעדותו של הקב"ט עת/11 במשטרה והן בבית המשפט, התרשמתי כי הוא לא התעמק ולא שאל שאלות וכל מה שראה לנגד עיניו הוא למלא את תפקידו ולהחזיר את המתלוננת למיון לשם קבלת טיפול או חתימה על

טופס שחרור עצמי.

הקב"ט העיד כי המתלוננת סיפרה לו כי הטרידו אותה מינית, אך הוא "**לא נכנס לפרטים**" איתה, שב והדגיש נקודה זו מספר פעמים ולא בכדי היא לא שיתפה אותו וסיפרה לו את כל אשר אירע, נוכח מצבה שהעד תיאר כסערת רגשות, סטרס ולחץ, כך שאין לצפות שבמצב כזה היא תשתף במלוא הפרטים ותדייק בהם.

עדותו של הקב"ט אודות מצבה של המתלוננת, שלגישתו לא התנהגה בצורה האופיינית לשיכורים או מי שנתון תחת השפעת אלכוהול, הוא מסר כי "**היה על מה לדבר איתה**".

הקב"ט שהעיד שלא נכנס לפרטים לא הבין ולא ידע שהמעשים התרחשו בבית החולים, וכשנודע לו מהמתלוננת שמי שהטרידה לא נמצא בבית החולים אזי, לא פעל על מנת לעכב אותו. לשאלת ההגנה אם הקב"ט שאל את המתלוננת היכן אירעו הדברים הוא העיד שהסיק את המסקנה מאחר ולא הפעיל את סמכותו הנ"ל, והניח שהדברים לא התרחשו בבית החולים.

הקב"ט הדגיש גם שמטרתו היחידה הייתה להחזיר את המתלוננת לחדר המיון, והנחה אותה ללכת להתלונן במשטרה והיא אכן מסרה לו כי היא תעשה זאת.

גם לפי עדותה של הרופאה, עת/7 המתלוננת לא נראתה שיכורה יחד עם זאת היא לא הייתה בפוקוס במאה אחוז והבהירה שהתכוונה להיותה נסערת, הדברים משתלבים עם עדותו של הקב"ט.

גם הרופאה, מסרה כי המתלוננת שיתפה אותה במעשי הנאשם הנוגעים לתחתוניה והרמת חולצתה, אך הסבירה כי המתלוננת לא פירטה אודות המגע וכמה פעמים הדבר נעשה.

לטענה מדוע לא הזמינה העדה משטרה משנודע לה אודות מעשים כאלו שנעשו בתוך חדר המיון היא נימקה שהמתלוננת נראתה לה מספיק בוגרת וציינה בפניה שהיא הולכת למשטרה.

לצד כל אלו, קיימים חיזוקים לגרסתה של המתלוננת, שהיא אכן הייתה בהכרה וידעה מה התרחש סביבה אך לא יכלה להגיב לדברים. היא שמעה קולות של שני גברים (הנהג והנאשם), היא שמעה את רעשי מכשיר הקשר, באמצעותו ביטל הנאשם את הנת"ן, הנהג, עת/5, אישר כי הנאשם נוהג להסתובב עם מכשיר קשר, יתרה מזו, הנאשם הגיע לכל הדיונים בעניינו כשעליו מצוי מכשיר קשר. זאת בניגוד לטענת ההגנה בעניין כי הנאשם ביטל את הנת"ן באמצעות הטלפון אשר לא משמיע את רעשי מכשיר הקשר.

המתלוננת שמעה את רעש סגירת הווילון במיון, הנאשם אישר כי הוא סגר את הווילון וחיזק את גרסתה בעניין, אך באשר לרעשי רוכסן מכנסיו, ההגנה טענה שהפעם היא לא באמת שמעה את רוכסן מכנסיו של הנאשם.

גם טענתה של המתלוננת שהכניסו את ידיה הקרות מתחת לשמיכה אושרה על ידי הנאשם שהעיד כי כולה הייתה קרה וכיסו אותה בשמיכה.

באשר לגרסת הנהג שהעיד שהמתלוננת ישבה ישיבה מזרחית ודיברה כשהייתה בבית, הנאשם סתר זאת בעדותו במשטרה, לא העלה את העניין וגם בבית המשפט, הדברים עומדים גם בסתירה עם דברי בת זוגה, ונראה כי בפרק הזמן בו הנהג ירד להביא את הכסא עליו הורידו את המתלוננת, עת הנאשם ובת זוגה של המתלוננת הלבישו אותה הם הושיבו אותה והוא הגיע, כפי שהעיד בשלב מאוחר יותר, כשהלבישו אותה בסווצ'ר ועזר להם בזה.

תגובתה היחידה של המתלוננת לאורך כל הזמן כשהייתה בבית ובאמבולנס הייתה דחיית צינור ההנשמה שהוחדר לגרונה, היא מסרה שהשתעלה וגם הנאשם טען שהיא דחתה אותו. היא תיארה כי לאחר מכן החלה לשמוע דיבורים סביבה והבינה שבבית יש שני גברים ובת זוגה.

עדויות של המתלוננת הייתה עקבית, קוהרנטית, צלולה ומדויקת. אין המדובר בעדות מוגזמת, כפי שניתן לראות מעדותה בבית המשפט, עת שללה שהנאשם החדיר אצבע לאיבר מינה ועמדה על כך שהוא אך עיסה את האזור שם מעל השפתיים.

הדבר אינו מתיישב כלל עם טענות הנאשם שגרס לכך שהיא מעלילה עליו, אילו היא מעלילה עליו, כטענתו, גרסתה הייתה מוגזמת יותר היא לא הייתה מעמידה דברים על דיוקם אלא בוחרת בדברים שיכול ויסבכו אותו יותר.

צפיתי בעימות בין המתלוננת לנאשם, וראיתי כיצד לאורך כל העימות הנאשם לא הסתכל על המתלוננת ומבטו היה מושפל. זאת חרף דרישתה של המתלוננת כי יסתכל לה בעיניים, עמדתה הנחרצת וטענותיה החמורות נגדו. המתלוננת כן הסתכלה על הנאשם, היו רגעים בהם הייתה נסערת רגשית ובכתה עת תיארה את מעשיו. שללה כי מניע כספי עומד מאחורי תלונתה. אל מול כל אלו, הנאשם לא היה נינוח ונמנע מליצור איתה כל קשר עין.

צפיתי גם בחקירתו של הנאשם, אציין כי בשני המצבים הוא לא גמגם, כך שתמוה בעיני מדוע גמגם בעדותו בבית המשפט.

לא שוכנעתי מגרסתו הכבושה והלא מתקבלת על הדעת של הנאשם בקשר לנטילת כדורים לפני החקירה במשטרה ולפני העימות, שעלתה רק בחקירתו הנגדית בבית המשפט. כאיש העוסק בתחום הרפואי, מצופה ממנו שידע איזה כדורים הוא נוטל, שעה שהנאשם שמלפניי לא ידע זאת, לא זכר ממי קיבלם, את הראשון מסר כי קיבל ממישהו לפני חקירתו ואת השני מסר כי קיבל מעצור בתא - עצור שמקבל כדורים כתחליפי סם - דבר שאינו הגיוני בנסיבות העניין. על אף שלא ידע את שמות הכדורים השונים זה מזה שהשפעתם דומה, הוא ציין שיש בהם אחוז של סם.

לא למותר לציין כי לא הוגש כל תיעוד רפואי בדבר גמגומו של הנאשם.

הנאשם בעצמו שלל היכרות בינו לבין המתלוננת, כך שלא ברור מדוע תבחר המתלוננת "**להעליל**" דווקא עליו, כטענתו, ולא תעליל על הנהג למשל או על שניהם ביחד.

התנהגות בת זוגה של המתלוננת באירוע אינה מלמדת על כוונה להעליל כנטען על ידי הנאשם, היא אף לא ידעה את מספר הטלפון של מד"א והתקשרה קודם ל-144.

גם באשר למניע הכספי, הוא אינו מתקבל על הדעת. אם כוונתה של המתלוננת להוציא מהנאשם כספים היא לא הייתה בוחרת להתלונן נגדו, אלא אולי הייתה בוחרת בדרך אחרת כגון סחיטתו.

ראייה אובייקטיבית של מכלול הנסיבות מלמדת כי גרסאות הנאשם, הכבושות וסותרות את גרסאות עדי התביעה ואף גרסאותיו הוא, לא השתלבו עם ראיות אחרות בתיק.

נראה כי המתלוננת שתתה אלכוהול על קיבתה הריקה והדבר השפיע עליה בכך שהתעלפה בביתה. בת זוגה התקשרה ל-144 משם הגיעה למד"א והזמינה אמבולנס עבורה ומסרה כי היא מחוסרת הכרה. הנאשם הגיע לבית המתלוננת לאחר הקריאה, ראה אותה בהלבשה תחתונה, בדק את מצבה הרפואי, הבין שהיא בהכרה וביטל את הנט"ן, הוא ידע שהיא תחת השפעת אלכוהול כפי שהריח, הנאשם ישב עם המתלוננת בחלקו האחורי של האמבולנס, דבר שאינו נתון במחלוקת. גרסתו באשר למקום ישיבתו, הספסל או כיסא הפרמדיק, נותרה פתלתלה בלשון המעטה. בעימות מסר כי ישב בספסל, עומת עם גרסאות בת הזוג והנהג והחלה התפתלותו, עת מסר כי הוא ישב בכיסא הפרמדיק לכמה רגעים בהם מילא דו"חות במחשב. בטענתו זו ניסה הנאשם להרחיק את עצמו מהמעשים, משלא ניתן לבצעם בעת ישיבתו על הספסל, לטענתו.

לאחר הגעתם לבית החולים, ומשמסר הנאשם לאחות שהמתלוננת במצב של שכרות, היינו אין המדובר במצב חירום, הוא נשלח על ידה לתא רחוק מעמדת האחיות - כפי שהעידה האחות בבית המשפט. בו זמנית, הוא שלח את בת זוגה על מנת לפתוח עבורה תיק בקבלה, באותם רגעים, כפי שהעידו הנהג ובת הזוג וגם הנאשם לאחר שהוטחו בפניו עדויותיהם אלו, הנהג לא היה עם הנאשם והוא העביר את המתלוננת למיטה בתא חדר המיון, לבד.

הנאשם סגר את הווילון ואישר זאת באמתלה של שמירה על צניעות הפרט, האחות הייתה עסוקה עם מקרה אחר, דהיינו היו רגעים בהם היה עם המתלוננת לבד באופן מוחלט.

ברגעים אלו בדק את הכרתה שוב, בפעם השלישית, על אף שהיה די בבדיקה הראשונה לפיה הוא העיד, לאורך כל ההליך, כי היא הייתה גם אז בהכרה, אך כנראה בדיקה זו נועדה לבדוק אם המתלוננת התעוררה, הוא גם אישר שקרא בשמה, משראה שאין שינוי במצבה של המתלוננת, הוא ניצל זאת לשם ביצוע המעשים.

הנאשם יצא מהתא בחדר המיון וסגר את הווילון, לאחר מכן נכנסה בת זוגה של המתלוננת וקראה בשמה ונגעה בה ואז היא התעוררה בבהלה ובסערת רגשות, מיד ובתכוף החלה לספר לה את אשר הרגישה שעשו לה באמבולנס ובמיון, תוך כדי האחות נכנסה לבדוק אותה ושמעה את הדברים, נוכח מה שמסר הנאשם לאחות עת הכניס את המתלוננת לחדר המיון, ככל הנראה נוצר אצלה רושם שמדובר בבחורה "שיכורה", על כן היא לא ייחסה חשיבות לדבריה וסברה כי זה נובע משכרותה, ואף מסרה לנאשם עת חזר עם ההתחייבות שהמתלוננת שדיברה עם חברתה ברוסית, אומרת שנגע בה. הנאשם הלך וסיפר לנהג, איתן, כי המתלוננת טוענת שהם "נגעו בה", היינו שם אותו יחד איתו במעמד של חשוד, התנהגותו של הנהג הייתה התנהגות של מי שאינו חושש מטענות כגון אלו, משבטוח היה בחפותו, הוא התקשר למוקד, דיווח על המקרה והטענות, ואף התנהג בצורה

אותנטית ביותר ורצה ללכת להזמין משטרה, בניגוד אליו הנאשם פסיבי וגם ניסה להכתיב לנהג ולהשפיע עליו עת כתבו יחד את התיעוד לאירוע.

המתלוננת שראתה שטענותיה נתקלות בזלזול מצד האחות, סירבה לקבל טיפול רפואי, לא ברחו מיד כפי שאמורה לעשות מי שחוששת שימצאו בדמה סמים או שהיא חוששת שיבדקו את רמת האלכוהול בגופה, המתלוננת שהייתה עדיין רעבה משלא הספיקה לאכול את מה שהכינה לה בת זוגה בבית, הלכה יחד עם בת זוגה, אכלה במזנון של בית החולים ושתתה קפה, שם הן ראו את הנאשם חוזר לבית החולים מנסיעה נוספת ושאלו אותו אם הוא זה שפינה אותן (פרט שאושר גם על ידי הנאשם). בהמשך, הגיע אליה הקב"ט ששכנע את המתלוננת לחזור למיון ולחתום על טופס סירוב במידה ואינה מעוניינת לקבל טיפול רפואי, גם בפניו ציינה המתלוננת, בסערת רגשות, כי לא רצתה להישאר במיון ולקבל טיפול מאחר והאחות לא האמינה לה עת סיפרה כי היא עברה "**הטרדה מינית**". (בכינויה למעשי הנאשם, נראה כי אין המדובר במישהי מתוחכמת ובקיאיה בחוקים שתכננה להעליל עליו, בשל מניע כספי).

המתלוננת שחזרה למיון וחתמה על הטופס הרלוונטי, לא נראתה לרופאה שהחתימה אותה, כשיכורה, היא אכן הייתה בסערת רגשות וגם לה סיפרה באופן כללי כי בוצעו בה מעשים מיניים.

גם התנהגותו של הנאשם לאחר האירוע מערערת את אמינותו. ניסיונו להרחיב את מעגל החשודים על ידי כך שמסר לנהג שהיא טוענת שהם נגעו בה, מסר במשטרה שהיא מתכוונת להתלונן על שניהם, וכן נקיטתו בלשון רבים במשטרה ובעדותו בבית המשפט, מלמד על כך.

לא כל שכן, התחמקותו מלהגיע למשטרה חרף היותה שוכנת ליד תחנת מד"א בה עבד, והשיחה שהתנהלה בין החוקרת לבין אשתו, כמתואר בת/7.

יצוין כי, ההגנה העלתה טענה של "**אין להשיב לאשמה**" וגרסה כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה על מנת להוכיח את נסיבות העבירה המיוחסת לנאשם, היינו את מצבה של המתלוננת כמי ששמעה וחשה אך לא יכלה להגיב. טענה זו נדחתה בהחלטה מיום 30.1.14, אך משום שהיא עלתה שוב בשלב הסיכומים מצאתי מקום להתייחס אליה גם כאן ואומר כי ממכלול נסיבות העניין, גרסת המתלוננת האמינה, עדויות בת זוגה של המתלוננת והאחות ואף עדות הנאשם, שבין היתר מסר בהקשר זה שהמתלוננת לא שיתפה פעולה לכן, בבית, נאלץ להלבישה יחד עם בת זוגה, ובהמשך להעבירה מהאלונקה למיטה בחדר המיון. הוסיף וטען כי נאלץ לבדוק את הכרתה של המתלוננת בחדר המיון מחשש כזה או אחר. שוכנעתי כי המתלוננת אכן הייתה שרויה במצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית ומשהוכיחה המאשימה כי בוצעו בה המעשים המתוארים בכתב האישום, הרי הם בוצעו בנסיבות סעיף 345 (א)(4) בחוק.

הכרעה:

5.

לאחר שבחנתי את מכלול הראיות שהוצגו בפניי, נחה דעתי כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה המוטל על כתפיה ברף הנדרש בהליך הפלילי, והוכיחה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו מעבר לכל ספק סביר. על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

עמוד 32

ניתנה והודעה היום ט' ניסן תשע"ד, 09/04/2014 במעמד הנוכחים.